

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Segon període

Sèrie C - Número 40

1 de març de 2013

Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació

Presidència de l'l. Sr. Jordi Solé i Ferrando

Sessió núm. 2

SUMARI

Sol·licituds de compareixença

acumulades de representacions d'Horitzó Europa perquè informi sobre el Projecte d'iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament sostenible, recuperació econòmica i ocupació a Europa (tram. 356-00015/10), i de Medicus Mundi perquè presenti l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària» (tram. 356-00018/10) p. 3

Compareixença

d'una representació d'Horitzó Europa per a informar sobre el Projecte d'iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament sostenible, recuperació econòmica i ocupació a Europa (tram. 357-00007/10) p. 4

Compareixença

d'una representació de Medicus Mundi per a presentar l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària» (tram. 357-00008/10) p. 17

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix Jordi Solé i Ferrando, acompanyat de la vicepresidenta, M. Mercè Jou i Torras, i de la secretària, Sara Vilà Galan. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Mireia Canals i Botines, Josep Lluís Cleries i González, Anna Figueras i Ibàñez, Begonya Montalban i Vilas, M. Glòria Renom i Vallbona, Lluís Miquel Recoder i Miralles i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Agnès Russiñol i Amat i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Miquel Iceta i Llorens i Núria Parlon Gil, pel G. P. Socialista; Juan Milián Querol, Jordi Roca Mas i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Salvador Milà i Solsona, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteixen en aquesta sessió Elena Rodríguez-Espinar, secretària de l'associació Horitzó Europa, acompanyada dels vocals Anna Antó Agustench i Gido Ramellini Lodi; la presidenta de Metges del Món, Noemí Elvira Marín, i el responsable d'estudis de Medicus Mundi, Carlos Mediano Ortiga.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Horitzó Europa davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè informi sobre el Projecte d'iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament sostenible, recuperació econòmica i ocupació a Europa (tram. 356-00015/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Medicus Mundi davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè presenti l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària» (tram. 356-00018/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Bé. Bon dia, diputades i diputats. Anem a iniciar el que és, de fet, la primera sessió de treball de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació en aquesta desena legislatura del nostre Parlament.

M'agradaria, també, donar la benvinguda a les persones que han vingut, com a persones convidades, gràcies per ser aquest matí avui amb nosaltres, i abans de seguir, demanaria als portaveus, als portaveus dels grups, si hi ha algun canvi en els seus grups.

Mireia Canals i Botines

Sí, president, gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Glòria Renom substitueix Carles Puigdemont.

El president

Molt bé, gràcies.

Marta Vilalta i Torres

Sí, hola. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Agnès Russiñol substitueix la Gemma Calvet.

El president

Gràcies. Més canvis...?

Salvador Milà i Solsona

Sí, en substitució de la portaveu senyora Dolors Camats, Salvador Milà, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El president

Molt bé, gràcies. Per tant, entenc que ja no hi ha més canvis.

Seguidament, comentar que hi ha una petita alteració a l'ordre del dia, de conformitat amb el que vàrem parlar a la reunió del passat 13 de febrer, on hi havia els membres de la Mesa i els portaveus dels diferents grups, on vàrem acordar que hi hauria les dues compareixences que tenim a l'ordre del dia, però abans hem de votar perquè efectivament hi hagi aquestes compareixences.

Sol·licituds de compareixença

acumulades de representacions d'Horitzó Europa perquè informi sobre el Projecte d'iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament sostenible, recuperació econòmica i ocupació a Europa (tram. 356-00015/10), i de Medicus Mundi perquè presenti l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària» (tram. 356-00018/10)

Jo entenc que com que ja es va això..., acordar a nivell de Mesa i portaveus, no hi haurà cap problema. I, per tant, puc donar per aprovades les compareixences per assentiment. Correcte? (*Pausa.*)

Molt bé.

Comentar un parell de qüestions pràctiques abans de començar amb les compareixences, la primera és que tenen a la seva disposició, si és del seu interès, una publicació relativament recent del Parlament de Catalunya, del desembre de l'any passat, que és *La dimensió regional del principi de subsidiarietat i la seva aplicació pràctica a Catalunya*. Per tant, si els interessa tenir i llegir aquesta publicació, adrecin-se al servei de

publicacions i se'ls facilitarà una còpia. Entenc que és d'interès perquè, precisament, serà un dels temes que segur que aniran sortint en els debats que desenvolupem en aquesta comissió.

I la segona qüestió, d'ordre pràctic, és que el nou delegat de la Comissió Europea a Barcelona, el senyor Ferran Tarradellas, ha ofert a la presidenta del Parlament la possibilitat que una delegació de diputades i diputats viatgi a Brussel·les per conèixer, de primera mà, les institucions europees, principalment la Comissió Europea, i per tenir intercanvis d'opinió, doncs, amb personal de la Comissió Europea.

Aquesta informació s'ha transmès a tots els grups. Per tant, haurem de decidir quina composició tindria aquesta delegació. En principi, hi ha un parell de dates proposades. (*Veus de fons.*) El maig i el juny: 28 i 29 de maig i 25 i 26 de juny. Per tant, sàpiguen que existeix aquesta possibilitat, i que, per tant, diguem-ne, en els propers dies o setmanes hauríem d'acabar de configurar aquesta possible delegació.

Compareixença

d'una representació d'Horitzó Europa per a informar sobre el Projecte d'iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament sostenible, recuperació econòmica i ocupació a Europa (tram. 357-00007/10)

Pel que fa a la mecànica de la sessió d'avui, doncs, tindrem dues compareixences: la primera, de representants d'Horitzó Europa; la segona, de representants de Medicus Mundi. Hi haurà en els dos casos la següent mecànica: una intervenció primera del compareixent o dels compareixents amb un màxim de trenta minuts; després, intervenció dels grups parlamentaris per un màxim de deu minuts per a cada grup, i, finalment, una segona intervenció del compareixent per tal de resoldre algunes qüestions que es puguin haver plantejat al llarg de les intervencions dels diputats i les diputades.

Per tant, si els sembla bé, interrompem un moment la sessió, i anirem a demanar als representants d'Horitzó Europa, als compareixents, a la senyora Elena Rodríguez-Espinar, al senyor Guido Ramellini i a la senyora Anna Antó, que pugin aquí, si us plau, i que ens acompanyin a la Mesa.

La sessió se suspèn a les deu del matí i tretze minuts i es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

El president

Molt bé. Reprenem.

He de dir que les dues compareixences, que abans no ho he dit, són a instància del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Donar les gràcies, doncs, a Horitzó Europa i als seus representants per acceptar aquesta compareixença. Com he dit, doncs, tenen una primera intervenció per

un màxim de trenta minuts. Per tant, si us plau, senyora Elena Rodríguez-Espinar, si vol començar? (*Pausa.*)

Gràcies.

Elena Rodríguez-Espinar (secretària d'Horitzó Europa)

Hola, molt bon dia a tothom. En primer lloc, moltíssimes gràcies, senyor president i membres de la comissió d'exterior del Parlament de Catalunya per convidar Horitzó Europa, avui, a explicar qui som i un dels nostres projectes, que és una iniciativa ciutadana europea per un pla de desenvolupament econòmic sostenible i d'ocupació. És un nom molt llarg, però al final es resumeix en una idea molt senzilla que al llarg del matí els explicarem.

Si em permeten, primer, m'agradaria presentar els membres que m'acompanyen, de l'entitat: en Guido Ramellini i l'Anna Antó; tots tres som membres de la junta i membres del grup de treball que està duent a terme aquest projecte d'iniciativa ciutadana.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió)

Horitzó Europa va néixer l'any 2008 formalment, ens vam constituir com a entitat sense afany de lucre, tot i que, des de l'any 2004, fem activitats de difusió i sensibilització per intentar apropar Europa als ciutadans de Catalunya i per intentar explicar arreu del món com els catalans veiem els afers internacionals.

La nostra voluntat és intentar que la ciutadania i tots nosaltres aprenguem els elements que regeixen el món internacional i l'ordre mundial, i tenir elements i criteris per poder tenir un pensament crític i poder formar-nos una opinió, formada, sobre les qüestions que ens afecten el dia a dia i que moltes d'elles es decideixen a Brussel·les.

Som una entitat sense ànim de lucre, que no rep cap tipus de subvenció pública, ni tan sols de cap entitat del Govern o, ni tan sols de cap entitat privada, volia dir. Tenim una massa social relativament petita: tenim 56 membres, tot i que hem fet al llarg d'aquests vuit anys uns 500 contactes regulars. Estem molt orgullosos de tenir set nacionalitats entre els nostres afiliats i socis, i bàsicament ens organitzem amb les xarxes socials, amb una web que ara els presentarem, que hem traduït als sis idiomes, perquè l'Europa multilingüe és la que existeix i en la qual ens trobem còmodes i creiem que hem de fomentar.

Recentment, hem pogut fer activitats a Brussel·les i a Londres gràcies a la mobilitat europea –socis que es mouen amunt i avall i que tenen ganes de continuar fent coses. I les quotes anuals, que són molt modestes, són les que ens permeten anar fent cosetes. Com què? Estudis, jornades, debats, sopars europeus. Els sopars europeus són una de les activitats primigènies a la nostra entitat. Convidem regularment experts, persones que ens poden ajudar a entendre el que està passant en el món en un format modest –cadascú es paga el seu sopar–; i aprofitem aquest context informal, doncs, per

poder debatre i, entre nosaltres, aprendre mútuament sobre aquests assumptes.

També fem estudis, intentem tenir contacte amb les universitats, amb els membres del Parlament de Catalunya, amb partits polítics, amb entitats de la societat civil; en definitiva, promoure el debat polític sobre temes internacionals. Xarxes socials, molt important, són el nostre element quotidià. No tenim seu.

I aquesta és la nostra pàgina web, que hem fet nosaltres, amb la voluntarietat dels membres. No cobrem. Tots som professionals que ens dediquem a coses molt diverses, i la traducció de la web l'hem feta, doncs, amb la massa social que tenim, que és europea. Per tant, que parla algunes de les llengües..., moltes de les llengües oficials de la Unió Europea.

Aquestes són algunes de les imatges de les activitats que hem fet. Hem tingut accés, perquè a Brusselles, doncs, vostès saben que és relativament fàcil fer lobby i poder tenir reunions i contactes amb eurodiputats, amb membres de la Comissió. Hem fet conferències, debats. I estem també molt orgullosos de poder dir que la nostra manera de fer és sempre en partenariat, en equip. Pensem que la societat civil organitzada és una eina molt potent, no només de democràcia, sinó de poder aconseguir objectius, entre ells, doncs, millorar el món que ens ha tocat viure, i ja que hi ha molta gent que té ganes i que té empena i que fa coses de fa molts anys, doncs, què millor que compartir amb ells la seva experiència i sumar esforços.

Aquestes són algunes de les entitats amb les quals hem fet activitats de tot tipus: actes de sensibilització, de difusió. L'any 2010 vam presentar al Parlament Europeu la XEEC, que és la xarxa d'entitats europeistes de Catalunya. Catalunya és europeista. Això ho saben vostès, i hi ha moltes entitats que fan moltes coses, algunes d'elles més actives altres menys; però, en tot cas, aquest esperit de voler apropar Europa i de tenir un posicionament des de Catalunya sobre què ha de ser Europa existeix des de fa molts anys, i hem pensat, i ho seguim pensant, que la millor manera d'arribar a tothom és treballar en equip.

En aquest afany per fer coses, i per fer coses amb entitats de la societat civil, no només a Catalunya, sinó arreu d'Europa, Horitzó Europa es va posar en contacte amb la Unió de Federalistes Europeus, que és una entitat civil, una organització no governamental que va néixer després de la Segona Guerra Mundial i que té presència a vint-i-dos països i que aposta per una Europa federada i democràtica.

A Espanya no existeix, la secció..., la representació de la UEF, com es coneix, i Horitzó Europa fa postulat, doncs, per poder ser representant o antena d'aquesta federació. Ens van acceptar la candidatura, el novembre del 2012, a Varsòvia i estem com a membres observadors. Ens confirmaran, si tot va bé, a finals d'aquest any, i un dels projectes que la UEF està impulsant és una iniciativa ciutadana europea de què Horitzó Europa forma part.

Abans d'explicar-vos, si em permeten, el projecte concret d'iniciativa que presentem, m'agradaria fer un

breu repàs sobre aquest instrument de participació ciutadana, de participació directa, perquè és un instrument força complex. Ens consta que el Parlament de Catalunya ha fet alguna jornada explicativa, però, si ens ho permeten, doncs, farem un breu resum per situar el context general en el qual la proposta que presentem avui s'emmarca.

L'any 2010 el Tractat de Lisboa va permetre que per primera vegada els ciutadans d'Europa, organitzats, poguessin demanar a la Comissió Europea un acte legislatiu. És a dir, permetia que la ciutadania suplís la potestat d'ofici que té la Comissió d'iniciar el procediment legislatiu. En definitiva, incloïa el que en molts ordenaments jurídics estatals ja existia i que no és altra que la iniciativa legislativa popular, que existeix a l'ordenament jurídic català i espanyol i a països d'Europa o no, i a Europa no havia passat mai, que els ciutadans dels diferents estats membres poguessin organitzar-se i demanar a la Comissió que fes alguna cosa.

El procés és complex, perquè exigeix uns mínims numèrics i un procediment, doncs, força rigorós per garantir la transnacionalitat de les idees i per garantir la seguretat jurídica del mateix procediment de recollida de signatures. El primer que cal és pensar què es vol demanar a la Comissió i assegurar-se que el que es demana entri dins de l'àmbit de les competències de la Comissió.

En segon lloc, cal reunir persones, ciutadans i ciutadanes, de set països membres com a mínim. I, en tercer lloc, assolir un milió de signatures. No sembla massa fàcil, tot i que, si comparem els requisits de la ILP, per exemple, que s'exigeix a la Llei orgànica del Congrés dels Diputats, són 500.000 signatures, i la població espanyola, quan es va aprovar la llei orgànica era de 37-38 milions, l'any 84, a Europa som 500 milions i se'ns demana només un. És una dada per comparar que és complex, però no és impossible, ni molt menys.

El Comitè organitzador, com hem comentat, ha estat format..., no hi ha un..., hi ha un mínim de set persones, de set estats membres, però no hi ha un màxim; i les persones que signen també és un mínim de set, però no hi ha límit màxim, quanta més representació hi hagi, doncs, molt millor perquè legítima, evidentment, i dona força a la proposta.

Poden signar les persones que poden votar a les eleccions europees; en el cas d'Àustria són setze anys, perquè així es permet, i les signatures s'han de recollir amb els formularis que la Comissió ha posat a disposició i que s'han aprovat, i també mitjançant sistemes telemàtics. Per a aquesta finalitat hi ha un mecanisme, un software i un programari que permeten recollir les signatures.

Per tant, la Comissió ha fet un gran esforç per dotar de mecanismes tècnics els estats membres que permetin facilitar i fer fruir aquesta informació, tenint en compte que, doncs, el sistema tradicional de recollida a peu d'urna, la de carrer, diguem-ne, amb tants estats membres és complex. Llavors, les noves tecnologies juguen un paper bastant important en l'èxit d'aquesta mesurada participació ciutadana.

Es requereix un mínim de signatures per estat membre. Perquè? Doncs, perquè es vol garantir l'europeisme de la proposta. Es volia evitar que un estat monopolaritzés el debat polític i que hi hagués una certa ponderació. En el cas espanyol són 37.500 signatures les que es necessiten. Cada estat té una ràtio fixada, d'acord amb una fórmula que multiplica el número de diputats del Parlament Europeu pel número de representació en el Parlament Europeu que té aquell estat.

Sobre què? Ja ho hem dit, sobre competències de la Comissió. La Comissió té competències perquè el tractat les hi atorga, en molts afers: agricultura, protecció dels consumidors, educació, mesures d'ocupació. La Comissió ha facilitat una llista per garantir que les propostes que es presenten entrin dins del seu marc competencial i evitar la inadmissibilitat. Perquè? Doncs, perquè una proposta, quan reuneix els requisits inicials es presenta i es requereix que sigui admesa prèviament per la Comissió. Aquest dictamen d'admissibilitat és un tràmit formal que es pot recórrer –per tant, esgota la via administrativa–, i senzillament el que verifica és que tot està en ordre, no es pronuncia sobre el fons de l'assumpte. Més enllà d'això, el que es fa és iniciar el còmput, el termini d'un any que és el límit màxim per recollir el milió de signatures.

Els organitzadors poden fer servir la informació de la Comissió per donar a conèixer el seu missatge. La traducció corre a càrrec del Comitè organitzador, i cada estat membre designa una autoritat competent que és la que certifica que el procés, el procediment de recollida de signatures és conforme a la legislació estatal de cada estat membre; en el cas espanyol és l'oficina del cens electoral qui té..., o qui està investida amb aquesta potestat.

Superem aquests tràmits, tant temporals com numèrics, i presentem la proposta. La Comissió es pronuncia en un termini de tres mesos i és un acte ponderat..., ha de ser un acte motivat, però és un acte discrecional, que no és el mateix que un acte arbitrari; ha d'estar raonat i fonamentat però és un acte de naturalesa politicojurídica. El que fa una ICE és demanar a la Comissió que inclogui a l'agenda política un tema que preocupa els ciutadans. I la Comissió pot decidir no fer-ho, i, si ho fa, és a dir, no pren en consideració la proposta, ho ha de motivar; cosa que no sempre passa en altres legislacions. La qüestió és que si diu que sí, s'inicia el tràmit de la legislació ordinària en funció del tema que sigui. La Comissió també permet que els organitzadors presentin en el Parlament Europeu la seva proposta i tinguin un diàleg fluid amb els òrgans de la Comissió competents per tramitar-la.

No es preveu cap finançament per dur a terme una ICE. Per tant, la societat civil s'ha d'espavilar i és més: si té finançament concret l'ha de fer avinent a la Comissió. Es vol evitar que la ICE sigui instrumentalitzada per lobbys, bàsicament ha estat pensat això..., el reglament que ho desenvolupa, per evitar que els partits polítics incideixin més enllà del que és raonablement incidible, que és que es puguin manifestar a favor o en contra i puguin signar com a persones individuals, evidentment.

Altres dades? Doncs que l'any 2010 va entrar en vigor l'instrument, la ICE, i l'1 d'abril va començar el termini per presentar iniciatives ciutadanes europees. En aquest any... –no, ni any, no..., no hi arriba...–, aquests mesos, se n'han presentat 24. Per fer comparatives, en el cas de la legislació catalana, jo ahir vaig intentar esbrinar quantes iniciatives legislatives populars s'havien presentat al Parlament de Catalunya i el servidor quasi se'm collapsa, perquè hi havia com 900 registres, moltíssimes..., no sé si totes han arribat a ser tingudes en consideració; però, per exemple, en el cas de l'Estat espanyol, que és la primera i una mica la que preveia la Constitució i..., només ha tingut èxit una i se n'han presentat 34 en tots aquests anys de democràcia.

A Europa..., un any i ja en porten 24, i una bona notícia és que, recentment, l'11 de febrer, es va comunicar que la primera iniciativa ciutadana en arribar al milió de signatures, doncs, ja existeix, i és el dret a l'aigua, *right to water*, que té també una representació aquí a l'Estat espanyol, vull dir, els organitzadors també n'hi ha de catalans i d'espanyols, i que esperem que la Comissió es pronuncii en breu. Per tant, és un instrument que Déu n'hi do l'èxit que està tenint!

Què és el que volem presentar avui? Doncs, en aquest instrument de participació ciutadana, la UEF, secció Torí, per tant, UEF Itàlia i Horitzó Europa com a entitat que aposta per aquesta visió d'Europa, el que vol és demanar a la Comissió que faci un pla de desenvolupament econòmic sostenible i d'ocupació. I això, què vol dir? Doncs, això vol dir que volem que la Comissió planifiqui, faci un nou *deal* per Europa. I això què vol dir? Repartir les polítiques d'austeritat i de constricció que està impulsant Brussel·les; que Brussel·les impulsa per voluntat i mandat polític dels estats membres, evidentment.

Aquesta proposta concreta de pla de desenvolupament sostenible que està en procés de construcció –per tant, el missatge que volíem donar avui a la comissió i a la societat civil que està aquí present, és que és una iniciativa que està a les beceroles, que l'estem construint i configurant i que, si bé estem d'acord amb els objectius i amb la missió, la lletra petita encara no està escrita, i, per tant, obrim a totes les col·laboracions possibles, idees i propostes, doncs, que ens les feu arribar, que el que persegueix és destinar una quantia del PIB europeu a polítiques d'inversió pública d'estímul de l'economia i de foment dels sectors productius no especulatiu que a mig-llarg termini puguin provocar un creixement de l'ocupació, i, sobretot, llocs de treball estables i de qualitat.

I això no és tan extraterrestre en la literatura comunitària en la mesura que és un dels objectius que té la Unió Europea; un objectiu estratègic de la Unió Europea és precisament això, i sembla que no ens en sortim.

Mitjançant contribucions a estats membres que estan passant-ho malament? No necessàriament. Hi ha mecanismes de finançament europeu que permeten, doncs, incrementar el pressupost que té la Comissió. Dos d'aquests instruments més innovadors són: la possibilitat del gravamen de les emissions de CO₂, per una

banda, la *Carbon tax*, i, per altra banda, la possibilitat real, perquè s'ha aprovat ja, de gravar les transaccions financeres, la *Tobin tax*, que és un impost sobre les transaccions financeres especulatives en el sentit que no es grava el flux financer ordinari dels ciutadans, els dipòsits, les transferències dels rendiments del treball; és a dir, les operacions ordinàries de la majoria dels ciutadans europeus no es graven, sinó les grans fortunes, els grans capitals, els moviments d'aquest capital en onze dels vint-i-set estats membres es podran començar a gravar, perquè així s'ha aprovat. Altres estats no ho han aprovat, entre ells la Gran Bretanya, per raons òbvies.

Qui està impulsant això? Com els he comentat, és la UEF, la Unió de Federalistes Europeus, amb la seva secció italiana, qui està impulsant aquesta mesura. Altres països europeus on la UEF és present, i on s'estan movent aquests tipus d'iniciatives, els tenen aquí, Bèlgica, França, Romania, i esperem que en tot aquest procés, doncs, siguin més els que s'hi sumin. Horitzó Europa està intentant difondre i fer difusió d'aquest projecte per intentar assolir els màxims suports tant dels partits polítics, sindicats, com societat civil, tercer sector. I, com els deia, el moment processal concret o el moment en què ens trobem és en la constitució del comitè europeu.

Com hem vist en la diapositiva anterior, és el comitè europeu, format per persones de set estats membres, com a mínim, qui jurídicament està legitimat per presentar la proposta. Els comitès nacionals que aquí mencionem són organitzacions informals del projecte, que calen, senzillament, per coordinar les activitats, però no tenen transcendència jurídica. I aquest comitè europeu encara no s'ha format. Una vegada es formi es presentarà el procés en el projecte concret, és a dir, la proposta concreta, ja definida, amb aquests elements que els comento que s'han d'acabar de discutir, i començarà el termini, el còmput dels dotze mesos per demanar les signatures.

Una miqueta la nostra filosofia és defensar la ICE, més enllà que aquest projecte concret ens el creiem i considerem que una Europa forta i unida és l'única que ens pot ajudar a mantenir el nivell de vida que considerem digne, no sempre el que hem tingut fins ara, perquè s'han fet les coses malament, també. Aquests són els perquès d'aquest projecte i els perquès de la iniciativa com a eina de participació ciutadana i d'avenç cap a una democràcia que nosaltres entenem, doncs, que sense la societat civil i sense els ciutadans és molt difícil que continuï consolidant-se i que sigui una opció viable.

La crisi és evident, ja, i, com a ciutadans –i parlo en nom, doncs, de la gent que conec i de mi mateixa–, ja no podem més. Ja n'hi ha prou. I com que ja n'hi ha prou, i sembla que el que hem fet no serveix de res, doncs, potser cal fer les coses diferents. No tenim la vareta màgica, no sabem què caldria fer per sortir d'aquest forat, però sí que sabem que si no s'inverteix, si no es mima, si no es cuiden les coses, moren i desapareixen, i Europa cal que la cuidem i cal que definim què volem que sigui aquesta Europa.

I aquesta Europa, per a ser forta, ha d'estar unida i ha d'estar apoderada, i no dotant-la de competències, no dotant-la de recursos, no dotant-la de capacitat de lideratge, l'estem empobrint. Nosaltres som catalanistes, però som europeïstes i considerem que la societat, i com a membres de la societat civil tenim aquest mandat, hem d'exigir i hem de demanar als legítims representants dels partits polítics i de les institucions públiques que vetllin pels nostres interessos i que facin possible allò impossible.

No és fàcil, evidentment que no; però vostès tenen la possibilitat d'intentar ajudar a que això, doncs, estigui més a prop, no?, del possible que de l'impossible. Polítiques d'austeritat són necessàries perquè s'han fet bogeries: el malbaratament, la ineficàcia, la disbauxa... No crec que ningú les defensi; l'empobriment, suposo que tampoc. Aquestes són les taxes d'atur. Aquest és el pressupost de la Unió Europea..., bé, el pressupost, vull dir, és bastant menor que el dels Estats Units, i tenim bastanta més població. I, davant d'aquest escenari, doncs, considerem que Europa hauria de fer altres coses. Evidentment, els ciutadans no tenim un altaveu més enllà de la ICE per poder-li dir això a la Comissió Europea. Els que tenen l'altaveu són els representants dels governs dels estats membres. I, bé..., una miqueta és el missatge que volíem donar avui, que creiem que hi han suficients arguments i que la iniciativa ciutadana europea és un instrument suficientment enriquidor i suficientment útil per cohesionar.

Hi ha una societat que està molt poc cohesionada a nivell estatal a cada estat membre, però infinitament poc cohesionada a nivell europeu. I això és una eina que tenim per revertir aquesta tendència, perquè mai havíem seguit tan de prop les eleccions d'altres països de la Unió Europea. No sé vostès, però jo..., perquè m'agraden aquests temes, però, molts amics meus que no es dediquen a aquestes coses, estan enganxats per saber què passa a Itàlia, què passa al Regne Unit, què passarà amb el referèndum escocès o amb la decisió del Govern britànic de sortir o no de la Unió Europea. Què passa a Bèlgica?, perquè no hi ha govern? Bé. En definitiva, ens preocupen les coses perquè estem interconnectats i perquè, avui dia, ningú se'n pot sortir sol.

S'ha esgotat la narrativa del somni europeu del benestar. A Europa és un dels llocs que es viu millor del món, entre altres coses perquè no patim la guerra. I això ja és molt. Però, bé, estem arribant a taxes d'empobriment i de desigualtat preocupants. Crec que riquesa n'hi ha, potser l'hem de gestionar diferent, potser hem d'aprendre a entendre la riquesa d'una altra manera. I nosaltres volem que Europa continuï sent un lloc on es pugui somiar en viure bé i no en tenir malsons, que és el que avui dia la majoria dels nostres ciutadans, sobretot de la part sud, però també del nord, que tenen altres problemes, doncs, tenen.

Això és una miqueta el resum del que els he comentat. És un instrument que promou la cohesió social més enllà del seu èxit, i és un instrument que permet legitimar el rol de la societat civil i de les organitzacions que treballen en la societat civil per recuperar aquest espai de diàleg amb els ciutadans, que cada vegada, doncs, creuen menys en les institucions, que ca-

da vegada confien menys, que cada vegada estan més decebutos. La decepció, el passotisme i el fet de girar l'esquena als instruments democràtics té..., és una mala peça al teler, perquè el que hi ha a l'altra banda és molt perillós.

I nosaltres, com a societat civil organitzada, creiem, doncs, que la ICE és una oportunitat per intentar recuperar aquesta il·lusió. No sé si ens en sortirem, la veritat; però, com a mínim, en el camí, intentarem construir alguna cosa que per a nosaltres té valor. Els ciutadans europeus hem de ser l'eix i el focus dels debats polítics europeus. Això és un missatge que Horitzó Europa ens creiem i que creiem que molta gent-comparteix.

L'any 2013 és l'any de la ciutadania europea. Vostès diu, ho crec, tenen una jornada amb el Consell Català del Moviment Europeu. També els coneixem, com els he comentat, treballem en xarxa i en partenariat. La Comissió Europea destina moltíssims diners a fer arribar Europa als ciutadans, a promoure la ciutadania. Això és un exemple concret de com la ciutadania pot fer coses. A vegades, no cal gastar-se tants diners en campanyes de màrqueting, que és necessari, però la Unió Europea fa moltíssims anys que inverteix molt en explicar qui és i què fa. Per primera vegada ens han donat un instrument als ciutadans per poder-la fer servir en concret, i aquest instrument nosaltres pensem que és el millor exemple de la Europa dels ciutadans.

Tampoc estem dient que els ciutadans hagin de començar a fer ICE com a xurros, però, en tot cas, és un exemple pràctic. Al 2014 hi ha eleccions al Parlament Europeu, serà també una clau de volta per conèixer els posicionaments dels diferents partits polítics sobre quina Europa volem. Encara estem molt lluny d'un model de Parlament Europeu en el sentit de l'elecció dels membres del Parlament Europeu que nosaltres voldríem, amb partits polítics europeus pròpiament dits, transnacionals, amb meses obertes, etcètera. Però, en tot cas, la democràcia europea és una democràcia força innovadora en el sentit que, per exemple, els comissaris europeus passen una audició davant del Parlament Europeu, són sotmesos a les preguntes incisives i molt complexes dels representants dels grups parlamentaris. Jo no he vist cap ministre ni cap conseller que passi aquest tipus d'audició, per exemple, a Espanya; a altres estats no ho conec, em penso que tampoc.

I bé, en definitiva volíem donar-los les gràcies, dir-los que ens poden trobar a la pàgina web, al Facebook, al Twitter i que bàsicament fem una crida a tothom que cregui que aquesta ICE, doncs, pot ser una clau de volta per fer les coses diferents i per promoure aquest debat polític europeu a Catalunya, doncs, us convidem a donar-nos un cop de mà o fer-nos arribar les vostres propostes.

Moltes gràcies.

El president

Bé. Moltes gràcies, Elena, per la teva exposició. Ara seria el torn de les intervencions dels diferents grups parlamentaris. El Reglament estableix que, en primer lloc, ha de fer la seva intervenció el grup parlamentari

que demanava la compareixença, en aquest cas, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per tant, passo la paraula al diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Bé. Moltes gràcies, senyor president. També la nostra salutació i agraïment que hagin acceptat la compareixença que els vam proposar, a Horitzó Europa. I vull aprofitar la seva exposició, de la qual els felicito, i no m'estendré en la primera part explicativa del que és la Unió Federalista Europea i el moviment –sí que desitjo que es pugui estendre aquest sentiment de federalisme europeu a Catalunya i a l'Estat espanyol; crec que això ens ha d'ajudar a resoldre molts dels problemes institucionals i polítics que tenim, però no és el tema d'avui–, sinó per centrar-nos en el tema de la iniciativa ciutadana; tres o quatre reflexions que voldria compartir amb vostès en el debat.

Primer, la iniciativa que vostès proposen posa de manifest la importància d'entendre que les polítiques que fan les institucions no són les institucions. Per desgràcia, al nostre país i a Europa, de forma molt interessada, determinats governs i determinades institucions i determinats mitjans pretenen identificar les actuals polítiques europees que vostès han descrit –i no ens hi estendrem perquè, en definitiva, són prou conegudes– d'austeritat, de portada amb la forma que s'està portant, etcètera, com si fossin les úniques polítiques possibles i que, a més, tinguessin un caràcter institucional; és a dir que això *es lo que hay*, si t'agrada bé i, si no, també, perquè això ve imposat per Europa, i no queda molt clar que altres polítiques europees són possibles.

Naturalment, segur que caldria canviar els tractats. I aquest és un tema que també segurament pot ser una derivada d'aquesta iniciativa ciutadana europea, segons quines siguin les conclusions en els debats que hi hagin; segur que la caracterització, per exemple, del Banc Central Europeu i de determinades polítiques haurien de tenir a mig termini un encaix en modificació dels tractats. Això els ho poso a la seva consideració. Però, en tot cas, el que és molt clar és que hi ha possibilitats de fer altres polítiques econòmiques i socials, i l'exemple de l'últim debat? No s'hi han referit vostès, però, que va en contra del que estan proposant, és precisament l'aprovació del marc pressupostari per als propers anys.

I aquí és molt important, des del nostre grup parlamentari –és molt important–, que en aquest debat que encara ha de passar pel Parlament Europeu i que els parlamentaris europeus tenen encara la capacitat d'intervenir-hi i de vetar, hi hagi una sensibilització ciutadana al fet que això no és admissible. Que no és admissible que es rebaixi el pressupost de la Unió Europea i ens allunyem d'aquest horitzó de l'1 per cent del PIB que, no fa gaires anys enrere, es veia com una fita absolutament necessària, mínima, per a poder desenvolupar les polítiques de cohesió social, de cohesió territorial, medi ambientals, etcètera, que la Unió es marcava, i que ara, com a fidel reflex del que fan molts governs dels seus països, intenten estendre ja com un dogma en el conjunt de la Unió Europea.

És possible, doncs, proposar altres polítiques. Què cal per a fer-ho? Cal apoderar els ciutadans de la Unió Europea. I aquest és un tema important. Mentre vostès parlaven he recordat, inclús he obert la pàgina d'una associació d'aquestes de lobbistes. Clar, sembla que a Europa només puguin pressionar les empreses. I fa poc sortia també un reportatge a la televisió, doncs, respecte a com les grans empreses europees –els bancs, les grans multinacionals, etcètera– tenen una relació molt fluïda, per dir-ho en termes suaus, amb la Comissió, amb els comissaris, amb el Consell Europeu, fins i tot, i es mouen com peix a l'aigua.

I els ciutadans on són? On estan els lobbys ciutadans, eh? Evidentment, el primer lobby hauria de ser el Parlament Europeu. Però això no exclou que els ciutadans es puguin moure al voltant de reivindicacions específiques i que també facin la seva pressió. Ho dic perquè a vegades hi ha la temptació, i se sent en determinats moments políticament «correctes», entre cometes, que es blasma a qualsevol actuació dels ciutadans que no sigui anar a votar quatre anys o fer servir la via institucional o «faci vostè el favor de presentar una instància i de dirigir-se educadament a qui correspon». N'hi ha que no fan això, n'hi ha que entren per la porta, no han ni de trucar, entren directament als despatxos i darrere no tenen signatures, no tenen comitès organitzadors, sinó que tenen poder econòmic. Per tant, cal dir alt i clar que els ciutadans europeus no sols tenen el dret, sinó és que tenen el deure de mobilitzar-se, de pressionar, d'organitzar-se per a ser escoltats i «apretar» els polítics, «apretar» els comissaris, «apretar» els parlamentaris, etcètera.

Segona, per anar de pressa, vostè s'ha referit a un tema que val la pena explicar, perquè tots els que ens movem en política en aquests moments ens trobem amb l'ambivalència de la paraula «austeritat». Vostè ha dit: «Cal certes polítiques d'austeritat.» Com que aquest és un debat molt present en aquest Parlament i en aquest país, jo només vull referir-me a unes breus paraules que li diré, i després li diré qui les va dir, diu: «L'austeritat no ha de ser un instrument de política econòmica a la qual s'hagi de recórrer per superar dificultats temporals, conjunturals, per permetre recuperació i restauració de vells mecanismes econòmics. L'austeritat» –és a dir que hi ha una austeritat que pot ser positiva– «és el mitjà per impugnar d'arrel i establir les bases per superar un sistema que ha entrat en crisi estructural i de fons, no conjuntural, quines característiques distintives són: el malbaratament,» –vostè s'hi ha referit– «el desaprofitament, l'exaltació del particularisme, l'individualisme, el consumisme desenfrenat. Austeritat també pot significar rigor, eficiència, serietat i justícia, i abandonar la il·lusió que és possible perpetuar un tipus de desenvolupament basat artificialment en l'expansió del consum individual, que és font de malbaratament, de parasitisme, de privilegis, de dilapidació de recursos i de desequilibri. Però l'austeritat, segons els seus continguts i les forces que la propugnen, pot utilitzar-se també com un instrument de depressió econòmica, de repressió política i de perpetuació d'injustícies socials o com una ocasió per fer un desenvolupament econòmic i social, nou, sanejant l'Estat, transformant l'organització social i defensant l'expansió de la democràcia.»

Aquest és el centre del debat. I, certament –això és una reflexió molt personal meva que em faig–, jo crec que l'esquerra en algun moment hem perdut la batalla de les paraules quan no hem sabut defensar aquest concepte d'austeritat que deia, doncs, fa més de vint anys un senyor que es deia Enrico Berlinguer, eh? I va haver-hi un moment en la història italiana en què l'austeritat va ser d'esquerres, però aquesta austeritat que he dit, no la que ens pretenen vendre aquí com l'única possible.

Vaig acabant ja. Per tant, és important canviar les polítiques a nivell de la Unió Europea, és fonamental canviar-les, i cal donar suport a totes les actuacions ciutadanes que passen per les iniciatives ciutadanes, és clar que sí, però també passen per les mobilitzacions. I això ho vull deixar molt clar. És a dir, el que vostès proposen no és contradictori, no exclou el fet que hi ha d'haver-hi una àmplia mobilització ciutadana al carrer a nivell europeu, a Brusel·les, a cada una de les ciutats i cada un dels territoris, reclamant que canviïn les polítiques als nostres països i que canviïn a nivell europeu.

Després discutirem els continguts, i... doncs, si hem de parlar de..., prosperitat sostinguda..., és a dir, tota una sèrie de debats que ara, molt interessants, hi ha a Europa, però que tots van en el mateix camí. Jo vull destacar això. És important no dividir, no dividir-nos, la gent que creiem que cal canviar les polítiques europees i que cal canviar les polítiques del país, i que cal fer-ho amb un ampli consens, amb una àmplia participació; uns en diran «desenvolupament sostenible», els altres en diran «contenció del creixement o decreixement», etcètera; però, l'important és aquesta idea, que hi han recursos suficients a la Unió Europea, i saludem el que entre les propostes que hi haurà hi hagi el tema de la taxa Tobin, el tema de la taxació sobre el CO₂, la necessitat de canviar el caràcter del Banc Central Europeu, etcètera.

És a dir que els diguem, als ciutadans europeus i als sectors populars d'esquerres, progressistes, diguem-ne com vulguem, de totes les tendències més àmplies, no necessàriament amb una identificació ideològica, sinó amb un sentiment que vostè ha expressat ara «jo ja no puc més». I això ja ho diu ara molta gent, que no necessàriament ha d'haver votat mai un partit d'esquerres... «Jo ja no puc més; això no es pot aguantar», li hem de dir que hi ha esperança, si es mobilitza, si participa, amb iniciatives com la de vostès, amb altres mobilitzacions, amb altres iniciatives legislatives, com, per exemple, aquesta que vostè ha destacat aquí, i que nosaltres ja defensem, que també hem demanat que vinguin, que és el *right to water*; és a dir, el dret a l'aigua, eh?, «aigua és vida», que tenim també aquí a Catalunya i que tenim també molt a parlar, i que està tenint una ressonància extraordinària a nivell de tot Europa, i que Itàlia va obrir el camí –Itàlia sempre és un referent per bo i, a vegades, per un no tan bo, eh?–, que és... –i això potser el Guido ens ho podria explicar una mica–, el que va representar el referèndum per l'*acqua bene comune*, l'aigua bé comú, eh?, i el que ha significat d'apoderament de la societat italiana per plantejar que hi havia unes altres possibilitats de fer polítiques mediambientals i de l'aigua.

Gràcies, senyor president. Per tant, sàpiguen que nosaltres donem suport en el sentit que he expressat, que coincideix i que evidentment ho donarem des de la societat civil. Crec que seria una equivocació això fer-ho..., vull deixar-ho molt clar, això no és una qüestió partidista, però sí que és una apel·lació als diferents partits polítics al fet que ens pronunciem si els nostres simpatitzants, els nostres militants, han de rebre un missatge que participar en iniciatives ciutadanes europees, encara que siguin complicades, encara que la Comissió després ho rebutgi, és un element de sensibilització, de formació també, i d'informació.

Doncs, enhorabona per la seva activitat.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, prendré la paraula jo mateix. Per tant, li demano a la vicepresidenta que em substitueixi per uns minuts.

(Pausa.)

La vicepresidenta

(La vicepresidenta dona la paraula a Jordi Solé i Ferrando.)

Jordi Solé i Ferrando

Bé. Vagi per endavant l'agraïment del nostre grup parlamentari a l'entitat Horitzó Europa, no només per haver comparegut avui i per haver-nos explicat aquesta interessant iniciativa ciutadana europea, sinó també per la tasca que esteu duent a terme, sensibilitzant a favor d'una Europa més integrada i més forta i des d'un punt de vista catalanista. Per tant, enhorabona i molta perseverança en la vostra feina.

Aquesta iniciativa ciutadana europea, que efectivament és un instrument de ciutadania europea relativament nou i que emplacem al fet que s'utilitzi de forma molt intensa, ens trasllada, ho penso, a dos debats que són cabdals, actualment, dins de la Unió Europea: per una banda, el debat de polítiques d'austeritat versus polítiques de creixement o com controlar els dèficits públics sense que això tingui uns costos socials que ni volem ni ens podem permetre com a societats avançades que som.

I el segon debat, al qual em remet aquesta iniciativa, al nostre entendre, és si hi ha d'haver més o menys implicació directa de les institucions europees –no dels estats membres, sinó de les institucions europees– en la lluita contra l'atur i la generació de les condicions favorables per a la represa econòmica. Per tant, el debat entre una Europa més intergovernamental, per tant, menys integrada, o una Europa més federal, més integrada. Nosaltres evidentment ens ubiquem en aquesta segona Europa.

Pel que fa al primer debat, austeritat versus polítiques de creixement, a aquestes alçades ja queda claríssim, i en tenim molts exemples, que aquestes polítiques d'austeritat, de consolidació fiscal, de control pressupostari, no han obtingut l'efecte buscat, ans al contrari; aquestes polítiques, excessivament dures de control

de l'endeutament, no només tenen efectes perniciosos sobre les economies, algunes de les quals estan instal·lades en un espiral de decreixement, sinó que també tenen efectes negatius, i en molts casos dramàtics, sobre les persones, com estem veient especialment al sud d'Europa, i, per tant, també en el nostre país.

El paquet de creixement aprovat pel Consell Europeu del juny passat, conegut com a *Compact for Growth and Jobs*, com a complement del *fiscal compact* de l'any 2011, ens sembla positiu, ens sembla un pas endavant; però, en qualsevol cas, insuficient perquè s'hi dedicaran pocs recursos, recursos que seran insuficients a causa de la immensitat del repte, i per la manca de mesures efectives per paliar els estralls socials de la crisi, notablement en forma d'atur –i especialment l'atur juvenil–, de pobresa i d'augment de les desigualtats, estralls que es viuen a, pràcticament, tots els estats de la Unió Europea amb més o menys intensitat.

Sense perdre de vista la contenció i reducció progressiva de dèficits i deutes públics, que això també s'ha de fer, cal que els governs apostin clarament per polítiques de creixement. I això es fa amb recursos públics i això es fa amb diners públics. Per tant, nosaltres també creiem que el pressupost de la Unió Europea hauria de superar amb escreix l'1 per cent del PIB de la Unió.

Cal fer, també, una aposta per a la inversió pública eficient i de qualitat, amb infraestructures de transport, en xarxes de subministrament, pensades en perspectiva europea –i, per tant, pensades per cobrir les necessitats de la ciutadania europea en general–, inversió en economia digital i donar una empenta a la recerca en aquells sectors que no només puguin tenir un clar rendiment econòmic, sinó que generin un creixement sostenible i una economia més verda.

Convergència econòmica, sí, però també convergència social, amb objectius quantificables i vinculants si establim objectius de dèficit; si establim objectius de deute, també hem d'establir objectius clars quant a reducció de l'atur, de la pobresa, de les desigualtats. I més en aquests moments en què la majoria d'estats membres de la Unió Europea estan lluny, i alguns molt lluny, d'aconseguir els objectius socioeconòmics marcats en l'estratègia Europa 2020.

La represa del creixement no pot centrar-se en l'expansió del consum. Alguna cosa hem d'aprendre d'aquesta crisi que vivim i de les causes d'aquesta crisi. Per tant, hem de tenir en compte l'objectiu de reduir el cost de l'energia i les matèries primeres fent ple ús de les tecnologies, millorant i difonent la societat del coneixement, reequilibrant el poder adquisitiu de la ciutadania europea, lluitant contra l'economia especulativa i lluitant, també, decididament contra el *dumping* social i ambiental. Això, pel que fa al primer debat que els exposava.

El segon debat, entre més o menys integració europea, nosaltres pensem que necessitem un autèntic govern europeu, implicat en la recuperació econòmica i en la lluita contra les desigualtats, en el si de la Unió. La crisi econòmica planteja el repte d'aplicar una autèntica política econòmica a nivell europeu, i no només polítiques coordinades, que és el que estem fent fins ara, sinó una autèntica política econòmica.

A la Unió Europea, com a Catalunya, el nostre país, cal treballar sobre polítiques d'ingressos per tal de recaptar més de qui més té. Algunes de les mesures econòmiques que a nivell europeu defensa el nostre grup parlamentari, a través del grup parlamentari europeu Els Verds - Aliança Lliure Europea són, per exemple, instaurar una major unió econòmica i financera, avançar cap a un sistema bancari europeu o cap a una unió bancària, que doni una major estabilitat al sistema financer i als que, per la via del crèdit, treballen o intenten treballar amb ell com ara les petites i mitjanes empreses que encara tantes dificultats tenen per accedir al crèdit.

Cal un supervisor bancari únic a la zona euro que imposi forts controls i condicionaments a les institucions bancàries, especialment a les que s'han beneficiat d'ajuts públics relacionats amb la crisi i a les que s'han beneficiat de les línies de liquiditat del Banc Central Europeu.

Cal estimular els préstecs a les pimes i a particulars fent que, d'una vegada, aquesta suma ingent de recursos públics que han rebut moltes institucions bancàries, flueixi cap a l'economia productiva. Cal limitar els beneficis dels executius en matèries de pensions, primes i salaris. En aquest sentit, recentment hi ha hagut alguna proposta per part de la Comissió Europea –a la qual saludem i li donem la benvinguda–, però segurament caldria anar, també, més enllà. I cal reforçar les normes que lluiten contra l'evasió d'impostos.

Els eurobons. Nosaltres pensem també que els eurobons constituirien una via de liquiditat a l'hora d'engegar polítiques públiques europees a nivell social per lluitar contra l'atur o per finançar programes que en aquests moments, doncs, tenen un interrogant a sobre, com, per exemple, el programa *Erasmus for all*.

L'establiment d'una taxa europea de transaccions financeres, com ha dit la compareixent, o la taxa sobre les emissions de CO₂ ens permetria avançar cap a un sistema de recursos propis de la Unió Europea molt més sòlid. I, per tant, cap a un pressupost molt més ambiciós per a lluitar i per a fer front a tots els reptes que tenim al nostre davant.

El marc financer plurianual hauria de ser realment una eina per ajudar els països més afectats per la crisi i per ajudar-los a recuperar el creixement.

De fet, l'actual negociació del marc del proper marc financer plurianual, entenem que és la prova del cotó del compromís real dels estats, compromís real i no paraules buides, per lluitar des de les institucions europees contra la crisi i a favor de la recuperació. Però, malauradament, de moment no sembla que la cosa vagi per aquí. Perquè la proposta aprovada pel Consell, la coneguda com a «proposta Van Rompuy tres» amb relació a la proposta inicial de la Comissió significa una retallada d'un 24 per cent a la partida de competitivitat per al creixement i l'ocupació, o una retallada d'un 4 per cent en política de cohesió, o una retallada d'un 4 per cent a la partida on s'inclou la PAC, la política agrària comuna.

I amb relació a aquesta proposta del Consell, amb relació al període 2007-2013 –per tant, el període vigent–, implicaria una retallada d'un 8 per cent en política de

cohesió i una retallada, gairebé, d'un 17 per cent en la partida pressupostària de pagaments directes de la PAC. Per tant, ens situem davant d'un escenari també de retallades, també a nivell europeu.

I aquestes retallades entenem que també podrien evitar-se, com dèiem, amb polítiques de generació de nous ingressos, aplicant una política fiscal comuna, que generi aquests nous ingressos i que limiti els riscos d'estabilitat pressupostària que tenen en aquests moments alguns programes de la Unió Europea, i aplicant una política econòmica, doncs, molt més integrada i molt més ambiciosa. Això, pel que fa a reptes de tipus econòmic. Evidentment, tenim altres reptes de tipus polític, que segurament ara no tindrè temps d'aprofundir-hi, ni tan sols de referir-m'hi; però, si volem una Europa, a nivell econòmic, molt més integrada i molt més reforçada, això implica també, necessàriament, reforçar el paper polític i la iniciativa i el lideratge polític de les institucions europees; una cosa sense l'altra no acabarà funcionant.

I, per últim, també, deixi'm que digui que Catalunya, el nostre país, forma part d'Europa, n'ha format part històricament, al llarg de la nostra història. En els darrers trenta anys hem format part d'Europa com a comunitat autònoma i en el futur proper formarem part d'Europa com a república independent, com a república de Catalunya, i no en tenim cap dubte: hi hem de ser per drets de ciutadania, per lògica política i per motius econòmics.

Continuarem formant part de la Unió Europea, i, formant part de la Unió Europea amb un estat propi, aleshores, serem capaços de poder incidir, realment, en el model d'Europa que volem i que, d'alguna manera, he intentat esbossar alguns dels trets d'aquesta Europa que volem en la meua intervenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Bé. Moltes gràcies. I ara seria el torn del Grup Parlamentari Socialista, senyor Iceta...

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Jo..., en primer lloc, agrair la compareixença a Horitzó Europa i a l'exposició que ens ha fet la senyora Elena Rodríguez-Espinar. Celebrar que la primera compareixença que es produeix en aquesta comissió, en aquesta legislatura, sigui precisament d'una organització federalista europea i que a més ens proposa una tasca d'impulsar un element de participació europea transnacional.

Des d'aquest punt de vista, em permetran un record personal: jo vaig poder participar en la fundació de la Joventut Europea Federalista de Catalunya l'any..., no recordo si era 78 o 79, en un moment que, efectivament, tot estava per fer i tot semblava possible. I, des d'aquest punt de vista, vull desitjar-los –des d'aquesta petita autoritat que em pugui atribuir el fet d'estar en aquell moment fundacional– èxit en el seu ingrés a la Unió Europea Federalista i que puguin ser, doncs, la secció catalana a tots els efectes.

Voldria manifestar el suport a la iniciativa que ens han presentat, tant al seu objectiu com al seu format. Des del nostre punt de vista, és evident que cal capgirar les prioritats i canviar les polítiques europees. Jo crec que això s'ha de fer des de molts terrenys, s'ha de fer amb la participació dels ciutadans, a través d'un instrument com els que vostès estan impulsant, les mobilitzacions, però, també, la participació electoral, i també la creació d'organitzacions europees transnacionals.

Des de la nostra petita experiència, tant a nivell polític, en el partit dels socialistes europeus, com a nivell sindical, amb la Confederació Europea de Sindicats, creiem que són camins que hem d'«apretar» entre tots, cadascú des de la seva perspectiva, i amb els seus *partners*, diríem, europeus, però que convé «apretar».

Molt breument, per sumar-me a alguns elements de l'estratègia que vostès volen proposar a la Comissió Europea, nosaltres creiem que cal una iniciativa de creixement potent. Una de les maneres de fer-ho, que vostès també apunten i que compartim plenament, és que el Banc Europeu d'Inversions generi bons projectes; que això ajudi als projectes públics i privats d'inversió en tots els terrenys. Un segon element de preocupació és la gran asimetria en la correcció dels desequilibris. Nosaltres estem d'acord que els països del sud han de fer esforços de productivitat, però han de ser esforços en termes socials acceptables. I, en canvi, els països del nord han d'incrementar els seus salaris, han d'incrementar la seva demanda interna, han d'acceptar uns menors excedents comercials si el que es vol realment és una estratègia europea compacta, no? Els eurobons, com a camí per mutualitzar el deute; la coordinació de les polítiques salarials i socials a escala europea i l'harmonització fiscal; augmentar el pressupost comunitari... Nosaltres, des d'aquest punt de vista, ens hem, ja, manifestat, voldríem que el Parlament Europeu vetés l'actual proposta de pressupost per generar una negociació que l'ampliés. Creiem que això és possible. Afortunadament, són diversos els grups polítics que s'han manifestat en aquesta direcció, i convindria realment que això es produís.

Sisè punt: la regulació dels mercats financers i la introducció de la taxa de transaccions financeres, de les quals vostès també parlaven.

I, per últim, i no menor, tenir un govern transnacional elegit, i que realment no només siguin els electes, diríem, de la Comissió els que passin una audició parlamentària, un *hearing*, sinó que realment siguin responsables de forma permanent davant del Parlament Europeu; i l'eventual elecció per via directa d'un president del Consell i de la Comissió que, des del nostre punt de vista, hauria de ser la mateixa persona.

Per tant, en definitiva, manifestem el nostre suport, la nostra felicitació, la nostra voluntat de col·laborar tant amb la iniciativa concreta com, sobretot, amb el seu objectiu, que és posar realment l'economia i les institucions europees al servei dels ciutadans.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, president. Bé. En primer lloc, donar les gràcies a Horitzó Europa per la seva compareixença.

A mi m'ha agradat molt la seva intervenció, i ho he de dir, perquè els he de donar l'enhorabona. És fonamental que... –tot i que la política té un pes tan important en la vida dels ciutadans–, que la societat civil s'articuli i que funcioni i, sobretot, quan es fa..., com ha comentat la senyora Rodríguez, quan es fa sense cap tipus de dependència administrativa, que sovint moltes vegades, moltes mobilitzacions requereixen de la dependència administrativa, o empresarial també, eh?, no..., no faig cap tipus de diferència. És important que, per exemple, que ens diguin, doncs, que no tenen seu, que fan servir les noves tecnologies. Doncs, això és fantàstic, perquè, a part que a nivell europeu tenir seus perd un cert sentit quan estem parlant d'iniciatives que requereixen gent de set estats i això en una seu física no tindria molt de sentit..., i crec que és important que la societat civil també es modernitzi, no? Que segurament, de vegades, tenim costums i hàbits del passat o de la tradició que no està malament anar-los modernitzant, com s'han de modernitzar les administracions, és evident.

Una de les coses que compartim i que ens agraden molt, perquè hi creiem molt des del pro europeisme és que sigui una entitat que cregui molt en la sensibilització pro europea. Crec que, de vegades, Europa ens queda una mica lluny, i sovint els ciutadans ho veuen com..., com alguna cosa llunyana, que no saben ben bé si els afecta. Ara ho veuen a les notícies i sembla que sí, que determinades polítiques vénen de..., fins i tot, el company d'Iniciativa ha dit: «Imposades des d'Europa» o... Crec que dintre del procés de sensibilització, que hauríem de fer tots –administracions, mitjans de comunicació, societat civil–, seria el de posar les coses a lloc: és a dir que és normal que totes les administracions vulguin culpar algú altre, però no tot el dolent ve d'Europa i quan l'encertem és mèrit de l'Administració més propera. Perquè recordem que Europa no deixa de ser un organisme democràtic de participació dels estats democràtics; sobretot, quan estem parlant d'un espai de sobirania compartida, doncs, no només ha d'anar de dalt a baix –i en aquest sentit les ICE són un fantàstic exemple–, sinó de baix a dalt, evidentment no només amb els representants escollits, sinó també des de la societat civil.

M'han agradat molt moltes de les frases que he sentit, «una Europa forta i unida», perquè treballar junts per sortir de la crisi serà la millor manera, perquè sols no en sortirem. Ningú, cap estat, ni els més grans; evidentment, ni els més..., que potser ara últimament sembla que volen anar per lliure, tampoc sortiran sols de la crisi.

Una Europa forta i unida ens servirà per sortir de la crisi, i és cert, té tota la raó, que, per enfortir la Unió

Europea i Europa, el concepte Europa que ens uneix i que compartim tots els europeus, s'ha d'invertir en Europa. És cert que l'austeritat, que és l'atzucac que hem patit o que hem experimentat darrerament, no és bona; si no invertim, al final no..., no ens en sortirem. I, des d'Espanya, més; sobretot amb aquesta ICE podem donar molta fe del que ens ha passat: hem tingut un govern que ha malbaratat molt, que hem construït aeroports a tot arreu, a totes les províncies, semblava que si una ciutat o un poble no tenia aeroport, universitat, hospital i mil equipaments no tenia una qualitat digna. I després vam passar a aturar-ho tot: totes les obres les aturem, perquè hem de fer..., abaixem pensions i... Crec que ara estem tornant una mica a racionalitzar la inversió, invertir en matèries prioritàries, des del corredor del Mediterrani, polítiques d'ajut a atur juvenil..., en aquest sentit, compartim plenament que l'atur juvenil és un dels grans problemes. Espanya, també, malauradament, és testimoni d'un problema d'atur juvenil, i, en aquest sentit, l'impuls del Govern d'Espanya en provocar debats sobre l'atur juvenil a la Unió Europea i traslladar a Espanya els plans europeus d'ocupació juvenil.

És evident que la ICE..., segurament tothom podrà discrepar o..., de totes les ICE discrepar en alguns punts..., ens ha de permetre posar temes a l'agenda. Estic totalment d'acord en el fet que les mobilitzacions, que em deia el company d'Iniciativa, són importants, perquè no deixen de ser un mecanisme de participació de les societats democràtiques, sobretot –sobretot–, i vostè ha fet esment que aviat tenim eleccions..., la mobilització més gran, la més important de totes, és la votació. I, malauradament, les votacions europees, com a mínim a casa nostra, sovint no acaben d'encisar la gent. Hi ha unes participacions massa modestes, al nostre entendre. Que crec que aquí, entre tots –i aquí no culpo ningú–, crec que ho hauríem de fer tots, encisar una mica més la gent a participar el dia de votar i d'escollir els nostres representants, tenint en compte que segurament hem de millorar –l'hem de millorar– la representativitat. Seria fantàstic poder tenir un govern transnacional o partits transnacionals o iniciatives transnacionals. La ICE no deixa de ser una iniciativa transnacional, és... Ho trobo fantàstic. I, a més, és totalment raonat i raonable que, per impulsar una iniciativa, doncs, faci falta gent de diferents estats.

Com que veig que el temps se m'acaba, tot el suport, evidentment, a..., no només per aquesta ICE, per a qualsevol ICE que pugui sortir des de la ciutadania, i que s'obri el debat i que els representants, doncs..., de vegades que tenen a l'agenda temes que són més propis o més endogàmics, puguin rebre temes que ens interessin a tots i que tots podem aportar i enriquir. Perquè, ho repetixo, i ja acabo, junts en sortirem perquè som més forts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor José María Espejo Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias presidente. Y gracias también a Horitzó Europa y a sus representantes, que han venido hoy a exponernos tanto las actividades que llevan a cabo como el proyecto de iniciativa ciudadana europea que pretenden poner en marcha.

En mi intervención, que será breve, quería, primero, manifestarles, pues, mi total coincidencia y..., con la finalidad que ustedes expresan como organización, que es la de acercar a los ciudadanos de Cataluña a la realidad de los asuntos internacionales europeos, que como ya también algunos diputados se han referido, es algo que, por desgracia, los ciudadanos no sólo de Cataluña, sino del resto de España, es algo que no están acostumbrados a sentir como cercano a pesar de ser algo que les afecta directamente cada día, e incluso en estas circunstancias de crisis todavía –todavía– más. Por eso digo que compartimos esa loable finalidad, tanto más cuanto se plantea desde..., como han dicho los comparecientes, desde una promoción del debate político sobre lo que debe ser y lo que es hoy en día Europa. Y nos parece este debate político que se ha de mantener, siempre y cuando, por supuesto, se dé cabida en el mismo a todas –a todas– las diferentes ópticas o visiones, tanto políticas como ideológicas como sociales, que sobre este asunto se pueden plantear.

Entrando ya en el aspecto que han explicado de la iniciativa ciudadana europea como concepto, y más allá de la concreta, que nos han también expuesto hoy muy claramente. Nosotros, como europeístas también convencidos, nos parece que la existencia de este tipo de mecanismos de participación directa, análogos aunque por desgracia no suficientemente utilizados a la iniciativa legislativa popular, creemos que son fundamentales en el mundo en el que nos encaminamos o al que nosotros nos queremos encaminar, donde la ciudadanía realmente tenga una participación más directa en los asuntos que les conciernen directamente.

Nosotros creemos en una Europa que cada vez debe estar más unida políticamente, eh? Porque no se quede simplemente el nombre de Unión Europea en una serie de instituciones donde están representados los estados que forman parte, pero realmente los ciudadanos no están representados de una manera..., no voy a decir directa, porque hoy en día la democracia directa es prácticamente irrealizable a nuestro juicio, pero sí de una manera representativa real, cosa que hoy en día no sucede.

En este sentido nuestra visión al respecto es que creemos que deben modificarse las instituciones europeas para que este principio de representatividad real de los ciudadanos tenga una verdadera efectividad. Es decir, hoy en día los ciudadanos van a votar cada cuatro años a un parlamento europeo, cuyas facultades o cuyo poder no es todo lo potente que, a nuestro juicio, debería ser, y después los órganos verdaderamente ejecutivos de la Unión Europea, los ciudadanos europeos, no tienen una capacidad de elección representativa de los mismos a diferencia de lo que ocurre, lógicamente, a nivel estatal de cada estado, no?

Nosotros creemos que se debe tender hacia ese modelo, e incluso también compartimos con el Grupo Socialista la idea de que deberíamos tender a incluso una presidencia europea que fuera elegida por los ciudadanos de la Unión Europea.

Después, ya, entrando en la iniciativa ciudadana europea que nos han presentado ustedes hoy, nos parece desde luego interesantísima, aunque sólo sea por el título en el que se ha planteado, como el Pla de desenvolupament sostenible i d'ocupació d'Europa, más que nada porque es evidente que hoy en día en Europa hace falta un desarrollo sostenible y hacen falta unas políticas de empleo que no nos aboquen, especialmente a España, a la situación en la que nos encontramos hoy en día.

Nosotros, en este sentido, compartimos totalmente el concepto de *new deal* que han expuesto aquí, de *new deal* para Europa, al menos en el aspecto de que es necesario cambiar el paradigma, últimamente impuesto, precisamente, desde esas instituciones europeas no suficientemente representativas, de que está basado exclusivamente en políticas de austeridad.

Nosotros estamos de acuerdo en que se ha de cambiar ya ese paradigma, quizás esas políticas de austeridad han sido necesarias durante algún tiempo y en aspectos determinados, porque es cierto que quizás también no ha habido..., se han llevado a cabo políticas erradas en años previos, pero desde luego sólo con la austeridad no vamos a ninguna parte. Y eso no es solo una teoría, sino que se está demostrando con las circunstancias que estamos viviendo hasta ahora.

Nosotros somos partidarios de que se cambie ese paradigma, que empiecen a llevarse a cabo políticas de crecimiento. Y en este sentido, como hemos entendido de su exposición que esta iniciativa ciudadana europea va en esa línea, no podemos más que apoyar la iniciativa y darle todo nuestro soporte en lo que podamos.

Y luego, más allá de la exposición que he hecho de estos tres aspectos, lo que sí me gustaría es plantearles alguna pregunta más concreta para que..., para que no quede todo en la generalidad. Yo he entendido –y me ha parecido además algo..., en lo que..., vamos, algo que nos parece muy bien– que ninguno de los miembros hoy por hoy escasos de Horizonte Europa pero que esperemos que vayan creciendo, es ninguna Administración, o tiene alguna participación orgánica en alguna Administración. Esto nosotros creemos que está bien, porque eso hace que en cualquier caso la independencia de organizaciones como la suya sea, sin duda, creíble. Entonces, simplemente, lo que quería era ratificar este aspecto.

Después, para la financiación de la Iniciativa Ciudadana Europea he entendido que..., bueno, por las normas por las que se rige no se prevé financiación, digamos, de la propia Unión Europea para este tipo de proyectos, que, también han explicado las razones y son lógicas también, ¿no? ¿Han previsto alguna forma de financiación para esta iniciativa que pretenden promover?

Y luego nos han explicado los ejes alrededor de los cuales, pues, pivota la propuesta. No han podido –y lo entiendo– entrar en detalles todavía, pero sí me gusta-

ría si me pueden nombrar algún detalle más concreto que entre los promotores de la iniciativa se haya podido comentar ya para incluir en esa iniciativa ciudadana europea; es decir, algún punto más concreto. Y nada más.

Acabo, pues, eso, agradeciendo totalmente su presencia hoy aquí, que esperamos que no sea la última vez, para que nos puedan ir informando de cómo va el proceso de esta iniciativa que promueven.

Muchas gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies per venir a explicar la iniciativa, molt de coratge i molts ànims. Faré un breu relat de com veiem nosaltres la situació, perquè, si no, seria una intervenció de poca profunditat, i després una mica el caràcter d'aquesta iniciativa.

Bé. Nosaltres som crítics, com sabeu, amb la Unió Europea, amb la seva funció ara actualment, i construïm un relat diferent de la Unió Europea, que hi ha qui defensa que és pròpiament un espai de pau, aquell sorgit de la cort, entre les burgesies nacionals, nacionalistes europees, que tantes guerres ens havien provocat, i que estableixen, doncs, que ja n'hi ha prou de conquerir-se les zones del carbó i de l'acer les unes a les altres, i que, per tant, anem a parlar-ho tot dialogadament.

Nosaltres entenem que la continuïtat d'això, de..., llevat d'un període de temps en què va ser possible segurament una altra construcció mentre s'anava afiançant la construcció actual, al final el resultat ha resultat ser exactament això: una unió de burgesies nacionals que han resolt no resoldre per les armes, diguem-ne, les seves desavinences, la seva competència nacionalista, sinó resoldre-ho de forma dialogada; però que, quan arriba la crisi i quan arriben les necessitats de disposar d'instruments per protegir la ciutadania, per protegir els pobles..., bé, doncs, es posen en marxa els mecanismes, justament, de defensa de classe, i la Unió Europea actua com a corretja de transmissió d'aplicació de les mesures que han de salvar aquestes burgesies nacionals abans no s'enfrontin i ens afecti als pobles per igual.

Per tant, com a espai de pau... –amb Grècia sempre a dins del cap, com a germans i com a conciutadans, sempre al cap–, com a espai de pau no ens la creiem, eh?, la Unió Europea, perquè hi ha un índex de violència elevadíssim a Grècia causat justament per les mesures aplicades per la Unió Europea, a més a més amb un cert científicisme, una certa creença que no hi ha alternativa i en què els mecanismes porten el que porten com a fórmula matemàtica, doncs, que ens preocupa enormement en un espai que nosaltres volem federal i democràtic, el d'Europa, no?

Creiem profundament en Europa, en el potencial dels pobles de la cultura de l'origen polític i de la cultu-

ra política europea. I hem aspirat sempre i aspirem a un espai federal i democràtic en el conjunt d'Europa, igual que aspirem a un espai mediterrani, de l'intercanvi de la solidaritat entre els pobles que hi conviuen, d'aquells que fan revolucions i d'aquells que es mantenen vius i que són plenament conscients de la importància de la solidaritat.

Fet aquest marc i explicat, diguem-ne, perquè la nostra distància amb les actuals institucions europees, la vostra iniciativa ciutadana europea toca de ple el tema que ens preocupa, eh? I, per tant, posa sobre la taula un tema, el tema important, que és quin és el paper que ha de jugar Europa econòmicament davant d'aquesta crisi, si és el paper d'acatament de les necessitats del capital financer, a costa de carregar-se societats senceres, o si ha de revertir aquest procés i ha de ser motor del canvi econòmic que permeti ressituar, diguem-ne, la crisi en uns altres termes.

Per tant, plenament d'acord amb el contingut d'aquesta iniciativa ciutadana, i per això els deia, al principi, ànims i coratge en la seva promoció, tot i saber, per coneixement propi, però crec que perquè ja la majoria de ciutadans quan hi pensen pensen el mateix –i no és que no en sàpiguen, sinó que la intuïció, a vegades, diu bastant més que els coneixements científics–, que les institucions europees ens continuen quedant molt lluny. Que l'amalgama d'administracions que ens governen fan molt confusa la presa de decisions per part de la ciutadania, no?, qui té cada competència, qui pren cada decisió, si l'ajuntament, si la Diputació, si la Generalitat, si l'Estat espanyol, si la comissió europea, si el Banc Central Europeu, si el Fons monetari internacional..., no? I acabes arribant una mica a la conclusió que tot és un conglomerat que no domina, i en el qual es prenen les decisions..., vés a saber com. Perquè com que després, per resumir-ho, les campanyes electorals bàsicament van sobre valors, no?, van sobre coses molt resumides, paraules concretes i estètiques molt concretes, no queda clar en cap moment on es pren cada decisió.

I, per tant, si això ja és complicat de per si, seguir quines competències té Europa i quines la Comissió Europea, quines el Parlament europeu, quines... És clar, intentar explicar que una iniciativa ciutadana amb recollida de firmes al carrer..., si ja és complicat que la gent es cregui una iniciativa com una ILP com la de la PAH o com altres que arriben i que són més fàcil, de més fàcil seguiment, pel seu més gran impacte i actualitat, doncs, és francament difícil, no? I m'imagino la tasca enorme que tindreu si heu de sortir al carrer..., no sé si es pot fer per signatures electròniques..., imagino que serà la fórmula, perquè, si no, serà francament difícil. Però, si s'ha de sortir al carrer a explicar, no?, que això és una iniciativa que es recull a no sé quants països, que arribarà a un organisme l'existència del qual la gent en dubta, fins i tot, que existeixi –vull dir, ja no és que el desconeixi, sinó que dubta que hi hagi tal cosa, bé..., s'ho creu perquè la tele ho diu, però no l'ha vist mai ni tampoc sap quines decisions pren–, i que, a més a més, això tingui algun efecte i no quedi enramat, doncs, a la primera decisió.

Doncs, és francament difícil com a iniciativa, diguem-ne, que requereix el triple coratge i triple ànims. I crec que és la funció que ens toca fer, a nosaltres, en aquesta intervenció: donar-vos coratge i ànims.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, president. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volem donar, primerament, la benvinguda a Elena Rodríguez, a Guido Ramellini i a Anna Antó, de l'Associació Horitzó d'Europa. Volem, a més a més, felicitar-los per la feina feta fins ara, ara que ja sobrepassen els cinc anys d'existència i que, com molt bé han anat explicant, han anat creixent, pas a pas, però de forma sòlida i constant.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres compartim molt dels seus principis, com ara l'aposta per una Europa federal, amb institucions potents, capaces de defensar els drets dels ciutadans i els drets dels consumidors, i al mateix temps representar la Unió a nivell internacional; una Unió Europea diversa, dinàmica i cultural econòmicament, socialment justa, respectuosa amb el medi ambient i solidària amb les regions més pobres i, no menys important, que pugui oferir al món un sistema internacional alternatiu a l'actual: més equilibrat, més pacífic i més sostenible.

Responent a la pregunta de quina Catalunya vol Horitzó d'Europa amb relació a la Unió, nosaltres podem afirmar que, en aquest sentit, també anem de la mà. Des del nostre Grup Parlamentari volem, amb relació a la Unió Europea, una Catalunya que participi de manera sensata i responsable en els principals debats europeus internacionals i entenem que Horitzó d'Europa sigui participant actiu recolzant el nostre país, que s'erigeix com un actor compromès amb el procés de construcció europea i amb un món més just, ric i, com fa un moment ara apuntava, pacífic i sostenible.

Volem, d'altra banda, felicitar-los perquè han aconseguit crear un grup de gent que de manera voluntària participa en el projecte i és conscient de les temàtiques de la Unió Europea, gent que està sensibilitzada amb el país i el seu encaix amb la Unió Europea; gent jove, en molts casos, que poden, en el present i en el futur, doncs, tenir un paper del tot rellevant en la nostra societat, no? Prova d'això és la figura d'en Roger Albinyana, soci fundador d'Horitzó d'Europa i ara, actualment, secretari d'Afers Exteriors del Govern de la Generalitat de Catalunya, i també l'Albert Royo, ara secretari general de Diplocat.

També volem felicitar-los per haver esdevingut membres observadors de la Unió de Federalistes Europeus. I, en aquest sentit, previ, o en el si del *new deal* per Europa, potser en el marc de la UEF, que impulsa aquesta iniciativa ciutadana europea, s'hauria de treballar i debatre, ho pensem nosaltres, la necessitat d'una Europa més unida, perquè, com vostès mateixos apun-

taven, doncs, realment som interdependents, no?, en aquest sentit.

I després, en un altre ordre de coses, repassant la seva pàgina web, hem notat que tenen la pàgina web traduïda a sis llengües. Tot un repte mantenir-la, ho suposo, actualitzada? Però, vaja, nosaltres els volem felicitar en aquest sentit també. I això mateix ens apunta que és prova de la voluntat proactiva i de difusió del missatge, que té realment l'associació.

Per tant, sí que ens agradaria acabar la nostra intervenció focalitzant la nostra atenció en el moment rellevant que viu la nostra nació, en el procés en el qual estem immersos, i en la importància que tenen associacions com la vostra. Així que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, podeu comptar amb tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Bé. Un cop fetes les intervencions de tots els grups parlamentaris, és el torn..., el segon torn per als compareixents per respondre a les preguntes que s'han fet o fer els comentaris que creguin adients. Els demanaria que no s'estenguin més enllà dels deu minuts.

Gràcies.

(El president dóna la paraula a Elena Rodríguez-Espinar.)

Elena Rodríguez-Espinar

Moltíssimes gràcies, per les seves reflexions, comentaris i felicitacions. Responent a les preguntes concretes, la nostra associació és apartidista, la qual cosa no vol dir que no sigui política; tenim opinions polítiques i fomentem el debat polític, i donem la benvinguda a tothom. Això vol dir que tenim gent militant a diferents partits polítics. Alguns dels nostres socis han fet una carrera brillant en el si dels partits i l'ostenen ara i tenen càrrecs públics.

Jo sóc funcionària, vaig superar un procés d'accés a la funció pública amb mèrit i capacitat. Tenim gent de diferents professions i formacions, però no ens n'amaguem. És cert, estem molt orgullosos que el Roger hagi adquirit aquest nou encàrrec i responsabilitat. Hi ha gent d'Esquerra, de Convergència, del PSC, del PP –no ho sé, però, ens encantaria que vinguessin–, de Ciutadans... Som plurals, i això ho demostra el fet que valorem el multilingüisme i la pluralitat ideològica i que la web estigui en sis idiomes, perquè tenim gent de sis països, de set. I perquè no donem més a l'abast, perquè, si no, hi seria..., no amb les vint-i-tres, amb les vint-i-quatre, perquè el català no és oficial a Europa. Això és una altra de les activitats que vam treballar fa un parell d'anys.

I després, referit al comentari del procés de recollida de signatures, evidentment, es farà telemàticament, perquè, si no, malament. I el procés, és a dir, la ICE preveu un *software* i un mecanisme tecnològic per fer la recollida de signatures digital, sinó no ens en sorti-

rem, evidentment. Però, bé, gràcies pel seu suport, i no pensin que no ens recordem, que ens han donat suport; vull dir, que ja vindrem a demanar ajut.

I ara els meus companys contestaran la resta.

(El presidenta dóna la paraula a Guido Ramellini i Lodi.)

Guido Ramellini i Lodi (vocal d'Horitzó Europa)

Sí..., un parell de coses només... Sobre el tema del finançament per recollir firmes i tot això..., ho repetixo, el mitjà fonamental serà això, però tampoc hem d'oblidar que, en relació amb aquest tema de l'Europa social hi ha moltes altres iniciatives i aquesta no vol tapar-ne cap altra; vull dir, hi ha un document que es diu «*Another route for Europe*», que és molt interessant i que ve d'una posició amb els d'esquerra; hi ha un document del sindicat i una iniciativa del sindicat europeu. I és per això que també el sindicat va ser una de les primeres entitats amb la qual hem dialogat, perquè també hi han idees allí que són molt potents. I és evident que aquesta iniciativa ciutadana vol ser una cosa que acompanya la iniciativa política, la iniciativa sindical, justament perquè pensem que les institucions per si mateixes no són suficients per a garantir la participació de la població. Evidentment, tenim postures dintre d'Horitzó d'Europa bastant diferents en aquest sentit, i això no impedeix que es vagi en una determinada direcció.

Sobre el tema dels aspectes per incloure, en el document n'hi ha alguns. És veritat que són bastant genèrics per dues raons: una, que encara s'han de formar els comitès locals, que, a través d'un debat, donaran continguts a aquestes coses. Per exemple, en la intervenció del representant del Partit Popular ha fet una citació sobre el corredor mediterrani. I aquest, per exemple, pot ser ja per si mateix un tema molt polèmic, que pot ser molt interessant debatre'l. Ja veurem què en sortirà d'aquesta cosa, atès que és evident que dintre de la ICE un dels aspectes que es citen és el desenvolupament del que són les comunicacions. Això és important. Té un preu i s'ha de veure d'una determinada manera.

Bé. El segon aspecte és que al final el qui decidirà els continguts serà el Parlament Europeu. Vull dir, nosaltres podem proposar, però no controlarem fins al final aquest procés. I és per això que el carrer encara ha de jugar un paper fonamental a part del que és l'interinstitucional. Per part dels ciutadans europeus hem de mantenir el control d'aquest procés.

Una última cosa que a mi em semblava important de dir és que quan Horitzó Europa es va presentar a Varsòvia, presentant la pròpia candidatura com a representants del moviment federalista europeu no a Catalunya, sinó a Espanya, evidentment va haver-hi... –a més a més era un moment molt crucial d'un debat que hi havia dins de l'Estat espanyol– i, és clar, va haver-hi molt de debat sobre aquest tema, perquè aquesta iniciativa venia de Catalunya.

Hem de dir que ens han acceptat per unanimitat, ningú ha votat en contra; hem tingut només tres abstencions dintre dels cinquanta i escaig representants dels

moviments federalistes de tot Europa. I que, en tot cas, nosaltres estem en aquest moment, que estem creant i intentant crear el que és el Comitè espanyol, no català, d'obrir-nos a representants de moviments europeistes de tot l'Estat espanyol; el problema és trobar-los.

I en aquest sentit m'agradaria tornar a evidenciar el fet que Catalunya, dins de l'Estat espanyol, és el lloc en el qual hi ha un sentiment europeista més potent. Serà molt difícil crear una Europa sense Catalunya.

En aquest sentit, sortia una vegada en un debat molt interessant que va haver-hi aquesta por que Europa exclogui en un determinat moment Catalunya; Groenlàndia, que va voler sortir, va tardar cinc anys, i tothom estava d'acord que volia sortir, quan Dinamarca va entrar a la Unió Europea. Bé, no era Unió Europea, era encara la Comissió Europea.

Res més.

(El president dona la paraula a Anna Antó Agustench.)

Anna Antó Agustench (vocal d'Horitzó Europa)

Hola. Jo només, per acabar, volia dir que aquest instrument és sobretot un instrument de musculació ciutadana. Per això hem convidat a una representant de la Taula del Tercer Sector Social, perquè creiem que haurà de ser a través del moviment civil, de les entitats civils que podrem aconseguir aquest suport.

Després parlar que, per part de la Comissió, aquest instrument és un instrument valent, perquè es trobarà sobre la taula debats, que haurà d'argumentar. I és un instrument valuós del qual volem fer-ne ús, tenir aquesta oportunitat de ser un dels primers impulsors aquí a l'Estat espanyol d'una ICE.

Hi ha una ICE ja a Mèxic, que és la del *right to water*, que plantejarà, doncs, aquesta continuïtat, que nosaltres ens puguem sumar també com a associació civil, aquest moviment de base civil que som. Som totalment plurals, i creiem que s'ha de donar resposta a la situació actual, i sobretot això: apropar i fer debats sobre el procés europeu, sobre les institucions i sobre el que està succeint a dia d'avui, i que la ciutadania pugui, a través d'aquesta iniciativa, també, portar a terme un procés d'aprenentatge de tot el que vivim.

Per això, us demanem suport. I bé, ja ens l'heu expressat, i confiem que, sobretot a través de l'articulació amb la societat civil, puguem portar-ho endavant.

Moltes gràcies.

El president

Bé. Moltes gràcies a tots tres, senyora Elena Rodríguez, senyor Guido Ramellini, senyor Anna Antó, per haver comparegut davant la nostra comissió. Molta sort i molt de coratge en l'impuls d'aquesta iniciativa ciutadana europea, i, en general, amb la tasca que feu de promoció de l'europeisme a casa nostra; els reitero, doncs, el nostre més sincer agraïment.

Bé. Mentre canviem de compareixents, fem dos minuts de pausa.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i cinc minuts.

El president

Bé. Diputades i diputats, si els sembla, reprenem la sessió.

Compareixença

d'una representació de Medicus Mundi per a presentar l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària» (tram. 357-00008/10)

I encarem la segona compareixença i última de l'ordre del dia, en aquest cas, de representants de Medicus Mundi per presentar l'informe del 2012 «La salut en la cooperació i l'ajuda humanitària». Per a fer-ho, tenim el senyor Carlos Mediano, que és el responsable d'estudis –gràcies per venir, bon dia–, i tenim la senyora Noemí Elvira, que és la presidenta de Metges del Món; també, molt agraït per la vostra compareixença.

El mecanisme serà el mateix que anteriorment: tindrem una primera intervenció dels compareixents, que com a màxim hauria de durar mitja hora; seguidament hi haurà intervencions de cadascun dels grups parlamentaris, i, per últim, tindran un segon torn per respondre dubtes, preguntes, etcètera.

Per tant, si volen iniciar la seva primera intervenció, endavant.

Moltes gràcies.

Noemí Elvira Marín (presidenta de Metges del Món)

Hola a tothom, bon dia. En primer lloc, agrair l'oportunitat de venir aquí a presentar aquest informe.

Aquest informe, que correspon al 2012, és un informe que és un treball conjunt de tres organitzacions, que són: Medicus Mundi, Médicos del Mundo i Prosalus. Aquí a Catalunya tenim presència Metges del Món i Medicus Mundi.

És un treball que portem fent, conjuntament, des de l'any 2002, són onze anys, i l'estructura que seguirem per presentar-lo serà, en primer lloc, el meu company Carlos Mediano farà un resum de les dades més rellevants, i després jo mateixa faré un resum d'un dels apartats, que, per primera vegada, doncs, ha sortit en aquest informe, que té a veure amb el canvi del model sanitari que estem vivint ara mateix a l'Estat.

Llavors, sense més, li donaré la paraula a Carlos Mediano, que és responsable d'estudis de Medicus Mundi, vicepresident de Medicus Mundi Internacional i coautor de l'informe. La seva presentació la farà en castellà; és de Saragossa, i, per tant, farà la presentació en castellà.

Carlos Mediano Ortiga (responsable d'estudis de Medicus Mundi)

Muchas gracias. Y gracias por darnos un espacio para poderles presentar los resultados más relevantes de este informe.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Noemí ya ha comentado que llevamos once años..., un poco, ¿cuál es el objetivo de este informe? Desde hace once años –que llevo trabajando también en este informe todos los años, pues– lo que queremos es contribuir a mejorar la calidad de la cooperación en salud, ¿no? Porque creo que todo el mundo estamos de acuerdo en que la salud es un elemento fundamental –un elemento fundamental– en nuestras vidas y también en la cooperación; y, sin embargo, sí que vemos que hay análisis bastantes..., o breves o incluso sesgados sobre qué se hace en la cooperación en salud. Y por eso nuestro objetivo es intentar tener los datos suficientes como para mejorar la calidad de la misma.

Entonces, ¿qué analizamos? Pues, analizamos críticamente la cooperación en salud, tanto a nivel mundial como estatal como también en este caso, también, pues, presentaremos datos de Cataluña.

Bien. En este informe..., este informe está realizado en un contexto en el cual evidentemente tenemos una crisis, una crisis económica que veremos lo que supone en cuestión de recursos en cooperación. Pero también no podemos olvidar que hay para nosotros dos otros elementos fundamentales de la crisis. Es, digamos, ante estos menos recursos, estos recortes que ha habido en cooperación, no ha habido alternativas políticas que permitan reducir el impacto de estos recortes.

De hecho, y en principio por nuestra parte, les mostraremos algunos datos donde vemos que hay un cierto planteamiento de que la cooperación no es un elemento prioritario en estos momentos para las instituciones, ¿no?, instituciones de todo tipo. Pero casi nos preocupa más una crisis que consideramos social, que es una especie de cambio de valores, donde unos valores que habían hecho que la sociedad europea, la sociedad en la que nosotros estamos, valores como el anteponer los derechos humanos ante otros intereses, valores como la solidaridad, en estos momentos están en cuestión.

Y en cuestión no solamente por..., no es un ámbito político, es un ámbito social, hablamos de toda la sociedad, ¿no? Y eso nos preocupa de manera importante. Bueno. Y entonces en este contexto de crisis, ¿por qué tenemos que apostar por la cooperación sanitaria?

Bueno, lo primero, lo que he comentado es que la salud es un derecho y es un derecho universal. No podemos enmendar los derechos universales. No podemos decidir que la salud es un derecho en Europa y no en el resto del mundo. No podemos decidir que tenemos que tener este derecho aquí y no lo pueden tener, pues, una comunidad africana, ¿no? Entonces, lo primero, es que, si es un derecho universal, es para todos y todas, y todos tenemos que trabajar para intentar llegar a él.

Lo segundo, por lo que se tiene que apostar por la cooperación sanitaria, es porque ha tenido resultados. Si ustedes ven esta gráfica, vemos que la mortalidad en menores de cinco años, en apenas veinte años, ha disminuido 4 millones y medio. ¿Qué quiere decir esto? Que en estos últimos veinte años, los avances que hemos tenido en la salud en el mundo, la humanidad no los ha tenido nunca –nunca. Y ha sido en parte gracias –en parte, no sólo, pero en parte–, gracias a un incremento de la cooperación en salud.

Sin embargo, la mortalidad materna también está bajando, no tanto, sin embargo, como pueden ver en la gráfica, 2015..., ya conocen ustedes los objetivos del milenio, están muy lejos de cumplirse.

Y este es el tercer motivo por el que se tiene que seguir apostando por la cooperación sanitaria, porque: primero, es un derecho; segundo, ha tenido resultados; tercero, queda muchísimo por hacer.

No creo que nadie en esta cámara esté conforme con que cada día mueran 19.000 niños y niñas por causas evitables. O que algo que no es una enfermedad, que es que las mujeres se queden embarazadas, mate en el mundo cerca de 300.000 mujeres, ¿no? Y menos teniendo los recursos, los conocimientos y los medios para poder evitarlo. Entonces, estos yo creo que son los tres motivos por los cuales tendríamos que apostar por la cooperación sanitaria. Sin embargo, vamos a ver cómo esto no es así, y esto sí que nos causa, en cierta manera, una cierta perplejidad.

También queremos poner encima de la mesa la inequidad que existe en el mundo. Hay algún objetivo del milenio que a lo mejor se consigue pero no se va a conseguir en todas las regiones. Y África subsahariana sigue siendo la región que peores indicadores de salud globalmente tiene, ¿no?, donde más tendríamos que enfocar nuestra ayuda.

Bueno, y, ¿qué hace la comunidad internacional? Después del 2015, ¿qué va a pasar? Pues, en salud yo les digo que en estos momentos Naciones Unidas está planteando, y también la Organización Mundial de la Salud, están planteando la cobertura universal como el próximo objetivo global de salud; a partir de 2015 para alcanzarlo en 2030. En principio están hablando de esas fechas. Ahora en Bostwana hay una reunión de alto nivel en la cual..., bueno, creo que se van a decir algunas cosas y en la asamblea de Ginebra de mayo de la Organización Mundial de la Salud, también.

¿En qué consiste la cobertura universal? Pues, consiste en tres ejes: primer eje, más personas cubiertas; segundo eje, más servicios prestados; tercer eje, menos pago directo de las personas. ¿Por qué menos pago directo? Bueno, pues, porque la Organización Mundial de la Salud ha demostrado con varios estudios que el pago directo, el pago que hace la persona por su servicio, el pago por acto sanitario está provocando en el mundo 100 millones más de pobres, cada año. La relación entre salud y pobreza es directa. Los más pobres tienen peor salud, con lo cual estamos en la contradicción de que gente con problemas de salud hacemos que se empobrezca y por eso acabará teniendo peor salud y por

eso será cada vez más pobre. Y eso es un círculo que suele acabar en la muerte.

Bueno, la cooperación española..., la cooperación global, la cooperación de los donantes en 2011-2012 se ha reducido un 3 por ciento solamente. Sin embargo, la cooperación española, la estatal y la del conjunto de las instituciones que hacen cooperación en España, se ha recortado de una manera muchísimo más importante. A nivel estatal, entre 2009 y 2013, la cooperación española tendrá un recorte superior al 60 por ciento. Sin embargo, el promedio del conjunto de los departamentos ministeriales va a tener un 30 por ciento.

¿Qué quiere decir esto? Que la cooperación está penalizada. La cooperación es prescindible o, por lo menos, de alguna manera, aunque se tenga un interés, ese interés no se visibiliza a través de unos presupuestos acordados con otros recortes. Porque, fíjense, el presupuesto de la Agencia Española de Cooperación va a disminuir un 72 por ciento.

Además, la cooperación del Estado, ¿vale?, de 2010 a 2011 bajará una tercera parte, un 33 por ciento; ha bajado, de 2010 a 2011, una tercera parte. La cooperación en salud ha bajado un 50 por ciento. Quiere decir, que la cooperación está penalizada pero, dentro de la cooperación, a quien penalizamos es a la salud. Entonces, sólo puede tener dos explicaciones: una, que la salud no sea importante para la cooperación al desarrollo. Sería una, pero todos los documentos e informes niegan esa idea. La segunda, que es la que más nos preocupa, es que los recortes no se han hecho basándonos en priorizar, en hacer una estrategia que intente minimizar las consecuencias para las poblaciones más vulnerables. En este caso, se tendrían que priorizar los servicios sociales básicos. No tiene sentido que baje la cooperación pero que la salud baje mucho más. Porque entonces estamos haciendo, bueno, de la salud algo más prescindible todavía, ¿no?, que la propia cooperación. Y esto pasa también con la cooperación descentralizada en su conjunto.

La cooperación descentralizada, si se fijan, las entidades locales han bajado un poquito y las comunidades autónomas han bajado más, mucho más. Las comunidades autónomas bajaron de 2010 a 2011 el conjunto de su cooperación un 50 por ciento. ¿De acuerdo? Las entidades locales, ¿cuál es el problema que tenemos? Que las entidades locales, saben ustedes que hay un intento de reforma de la Ley de bases locales que va a hacer de la cooperación una actividad impropia para las entidades locales. Con lo cual, algo que enriquece muchísimo la cooperación que hace el Estado español, que es algo singular nuestro, que es algo que no habíamos copiado, que siempre hemos puesto nosotros en valor en los once informes... No sé..., no sé si desaparecerá, pero por lo menos va a estar muy debilitada.

Y, fíjense, la cooperación descentralizada baja el 50 por ciento pero es que la cooperación en salud baja el 60 por ciento. Volvemos a penalizar la salud, ¿por qué? O sea mi pregunta en este sentido es: ¿Por qué estamos penalizando la salud cuando trabajamos en esto?

A nivel de Cataluña, pues, podemos decir que en 2011 se hicieron 77 acciones de salud. Estos más o menos

son los precios. Les tengo que comentar que los datos que nosotros obtenemos, los obtenemos todos de la misma base, de la misma fuente, que es la Dirección General de Políticas de Desarrollo, DGPOLDE, de la cooperación española. ¿Por qué hacemos esto? Porque son los datos que luego van al CAD, al conjunto de donantes. Estos son los datos que luego oficialmente se ponen internacionalmente encima de la mesa. Porque evidentemente siempre hay cambios, o sea, hemos hablado con algunas comunidades autónomas y nos dicen: «Esto que decís, nosotros hemos gastado más o hemos gastado menos.» Y digo: «Mira, puede haber un problema de comunicación entre instituciones, no lo sé, pero que nosotros tenemos claro que estos son los datos que van a aparecer internacionalmente, que si una persona de Bélgica quiere mirar qué hace Cataluña, pues, son los datos que salen, ¿no?»

Y entonces, bueno, pues, comentarles en este sentido, en esta gráfica lo que más me interesa es que hablamos que nosotros, para la cooperación en salud, solicitamos, a todas las instituciones, el 15 por ciento del conjunto de su cooperación, que se destine a salud, para intentar cumplir los compromisos que tenemos en salud. Y, como ven ustedes aquí, la cooperación catalana se queda en el 7 por ciento, cosa que no ha sido siempre así. En 2008 alcanzó ese 15 por ciento, en 2009-2010 estaba alrededor del 10. Y ha sido en este último año cuando de verdad el peso de la salud en la cooperación catalana ha bajado. O sea, no estamos hablando solamente del recorte en cifras absolutas, sino del peso –del peso– que tiene el sector.

Sí que es cierto que, dada la situación, como pueden ustedes ver..., es una gráfica un poco complicada porque hemos puesto todas las comunidades autónomas, pero Cataluña sigue teniendo un peso en salud muy importante, es la tercera comunidad autónoma que más dinero destina –la Generalitat, ¿eh?, como gobierno–, la tercera comunidad autónoma que más destina a salud, dentro de todo el conjunto de las comunidades autónomas del estado español, después de Navarra y País Vasco. Entonces, tiene peso, pero fíjense en la diferencia de 2010 a 2011, ¿eh?, solamente en salud.

Y, fíjense, la ayuda oficial al desarrollo disminuye un 42 por ciento, pero la salud disminuye un 63 por ciento. Aquí, desgraciadamente, también hemos penalizado la salud. Tendremos que ver por qué, ¿no? Y la pregunta es la que pongo abajo: ¿cómo se han planificado los recortes? ¿Se han planificado? ¿Ha habido algún análisis de decir: «Bueno, pues, esto es lo que verdaderamente queremos hacer como gobierno catalán en cooperación que es lo que nos queremos, nosotros, poner, y ¿por qué ponemos esto en valor? Y el amarillo es 2012..., se lo pongo en amarillo porque es solamente un presupuesto, no tenemos el ejecutado aún. Entonces, bueno, hemos tenido algunos datos de que puede ser quince millones, puede ser algo más. Básicamente en pocos años la cooperación ha bajado un 80 por ciento, podemos decir.

Con respecto al dinero que ha destinado la Generalitat a salud, sí que podemos decir que más o menos está bien orientada. En los sectores que son: salud general, salud básica y salud sexual y reproductiva, para noso-

tros tendrían que tener más o menos el mismo peso. Y si alguno tiene que tener un poco más de peso tendría que ser la salud básica. Pero, bueno, podemos decir que, más o menos, eh?, podríamos mejorarlo, pero está bien orientada.

Sí que está muy bien orientado por nivel de renta donde se destina a los países menos avanzados que..., como hemos dicho, son los que tienen menos dinero, y, por lo tanto, mayores problemas de salud.

De hecho, en esta gráfica se ve cómo en África subsahariana, que es, hemos dicho, donde mayores problemas hay, es donde más dinero se da. Entonces, de acuerdo con la orientación, la cantidad, muy escasa y la planificación, mejorable.

Con respecto a las entidades locales, pues el Ayuntamiento de Barcelona en los últimos años ha sido algo que verdaderamente ha tenido mucho peso. Y el Ayuntamiento de Barcelona, por ejemplo, en 2011, ha sido la entidad local de todo el Estado español que más dinero ha destinado en salud, ¿eh?, de todo el Estado. Pero, claro, con esta nueva reforma todo esto está en peligro.

Y, por último, decirles que no solamente hablamos de cantidad, ¿no? Hace un par de años en el informe presentamos este decálogo, que es un decálogo que intentamos que se asuma por parte de las instituciones para la mejora de la calidad de la cooperación sanitaria, porque nos preocupa. Es cierto que, aunque hagamos cosas de calidad, si los montos son muy pequeños, la verdad es que la visibilización de ese interés pues a lo mejor es muy escaso; pero como mínimo se tendría que intentar plantear que este decálogo fuera un referente para la cooperación sanitaria que se hiciera en las instituciones.

Y ya, sin más, bueno, pues voy a darle el paso a Noemí para que comente la parte del nuevo modelo.

Gracias.

(El president dóna la paraula a Noemí Elvira Marín.)

Noemí Elvira Marín

Doncs, en primer lloc, volíem apuntar que volem parlar del canvi en el model sanitari, que forma part també de l'informe 2012, per dues qüestions fonamentals. La primera és perquè la nostra forma de fer cooperació en l'àmbit sanitari, doncs, té la idea de seguir apostant pel dret a la salut. I, per tant, el model de cobertura universal exportar-lo a tot arreu, no? I això ens ha suposat que el canvi que estem patint aquí, doncs, que vagi en contra d'aquest model de cobertura universal. D'acord? I l'altre punt perquè ho volíem presentar és perquè ens estem allunyant del que serien, doncs, les línies que s'estan seguint des de l'Organització Mundial de la Salut, que van en la línia del model de cobertura universal.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Com vostès sabran, a la partida l'1 de setembre de 2012, va haver-hi un canvi legal que feia que..., doncs, que el canvi de model sanitari, de passar d'un model de cober-

tura universal, doncs, a un model que tenia a veure amb les persones assegurades o beneficiàries. Això ha implicat un retrocés en el que seria el dret a la salut. Des del 1999 teníem un sistema sanitari que estava desvinculat de l'INSS i que es finançava amb pressupostos generals de l'Estat. Ara està un altre cop vinculat a l'INSS. I això implica, doncs, que hi han grups de població que queden exclosos del sistema sanitari.

El Govern de Catalunya, des del primer moment, va dir que aquest model aquí no s'aplicaria, que aquí es donaria cobertura universal a tothom, tal com s'havia fet fins ara. I, per això, doncs, el 30 d'agost del 2012 va sortir una instrucció per veure de quina forma aquelles persones que, segons el Reial decret, quedaven excloses del sistema sanitari, doncs, podien continuar accedint-hi.

La instrucció –si vostès, ho suposo, l'han pogut llegir i la coneixen bé, doncs– és una instrucció que no ha estat..., no és massa clara per les organitzacions que treballem amb persones que, en aquest cas, serien persones en situació administrativa irregular, doncs, no està massa clara; no és massa coneguda per la ciutadania, ni pel col·lectiu de sanitaris, i està donant, ara ja, doncs, diferents situacions de vulneració de drets. Ens estem trobant, les organitzacions, que ja tenim factures, factures en serveis d'urgències. I s'estan provocant, doncs, aquestes situacions, no?

La instrucció, tot i la voluntat política de voler atendre tothom, de continuar atenent tothom, sí que deixa determinats grups de població fora del sistema, i té a veure amb el fet que per poder accedir al sistema s'han de demostrar tres mesos d'empadronament. Per tant, totes aquelles persones que no tinguin aquests tres mesos d'empadronament, doncs, queden fora. I amb aquests tres mesos d'empadronament es pot accedir a un primer nivell d'atenció, però no a un segon. Que això voldria dir que fins als dotze mesos d'empadronament no es pot accedir a les especialitzacions, no? Llavors veiem que, malgrat aquesta voluntat, gent queda fora del sistema sanitari, i la cartera de serveis a les quals es pot accedir no és la mateixa per a tothom.

Com dèiem, les persones que queden fora segueixen sent persones migrades, amb situació administrativa irregular, segueixen sent les poblacions més vulnerables. I això és una qüestió que hauríem de tenir en compte i hauríem de reflexionar, no?

I, respecte al fet aquest que ens estem allunyant del que seria l'agenda internacional, doncs, el model defensat per l'OMS seria un model d'atenció a més persones. Per tant, aquí estem anant a un model d'atenció en el qual no és més persones, sinó que són menys, a menys cost per l'atenció. Estem parlant que aquí s'està seguint un model que té a veure amb el copagament. Per tant, estem incrementant el cost de l'atenció. I més serveis quan ens estem trobant que també ara mateix les carteres de serveis s'estan reduint. Vull dir, estem absolutament anant en contra del que implica l'agenda internacional amb l'atenció sanitària.

El nostre posicionament davant de tot el que està succeint en l'àmbit de la salut, doncs, considerem que les retallades que pateix el sector salut són injustes, des

del punt de vista dels drets humans; que són ineficients, des del punt de vista econòmic, perquè tothom sap que és molt més costosa l'atenció a urgències que l'atenció primària o les tasques de prevenció, i perilloses, perquè estem deixant fora de l'accés a la salut a poblacions vulnerables, i això també implica, doncs, tot un perill cap a la salut pública.

Nosaltres entenem que estem en una situació de crisi, en som molt –molt– conscients, però sortim de la crisi amb decisions polítiques, i pensem que hi han determinades decisions polítiques i opcions polítiques que ens estan portant cap a societats més desiguals i injustes, tant allà, que és per al que treballem nosaltres en cooperació sanitària, però també aquí. I, bé, demanem una reflexió en aquest sentit, no?

Volem dir que seguirem defensant sempre que la salut és un dret universal.

I, per acabar aquesta presentació, volem presentar el que sollicitem, no?

Llavors, com a sollicituds que tenim, volem dir que volem que l'AOD no sigui una partida prescindible i que es valorin els resultats que hem tingut; que la cooperació catalana ha d'augmentar els seus pressupostos per als propers anys, i d'aquesta forma posar en valor tota la tasca que s'ha fet des de la societat civil; que, en el cas de fer retallades, que aquestes estiguin basades en una estratègia que minimitzi les conseqüències per a les poblacions més empobrides del planeta, que és l'objectiu de la cooperació i el desenvolupament; que la cooperació sanitària sigui una prioritat i que almenys el 15 per cent de l'AOD catalana es destini a salut, i que sigui una cooperació de qualitat i transparent que estigui ben orientada geogràfica i sectorialment; que es negociï la possibilitat que les entitats locals puguin seguir fent cooperació i que nos'apliqui aquest model sanitari a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Bé. Moltes gràcies per les vostres intervencions. Ara obriríem el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, com que el grup que ha exposat..., que ha demanat la compareixença és un altre cop el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, doncs, passariem la paraula a aquest grup. I, en nom d'aquest grup, parlarà la diputada Sara Vilà.

Si us plau...

Sara Vilà Galan

Moltes gràcies, president. I moltes gràcies, doncs, també, als compareixents: a la senyora Noemí Elvira i al señor Carlos Mediano per la seva exposició. Crec que ha estat molt clara, no? També, donar-los les gràcies i felicitar-los per aquest treball que han fet durant onze anys i que creiem que ha donat el seu fruit, pels seus resultats. A més, és un treball rigorós, científic, objectiu. Sovint se'ns culpa, no?, o se'ns diu, a l'oposició, que, quan fem, doncs, les nostres compareixences, quan expliquem per què són tan negatives les retallades, se'ns culpa, doncs, una mica..., o se'ns titlla d'ide-

ològics. Però crec que aquesta compareixença és molt vàlida i ens aclareix molt bé què és el que està passant en l'àmbit de la cooperació de la salut. Ens ho explica, a més, amb dades científiques i amb dades rigoroses. I crec que per això és molt important que avui us trobeu aquí, que ho hàgiu pogut explicar de primera mà i que s'utilitzin aquests pocs canals que tenen les nostres institucions per garantir la participació ciutadana.

Crec que és molt interessant aquesta exposició que heu fet, aquesta doble penalització de la qual parlem. Per una banda, la penalització a la cooperació. Hem de recordar, fins i tot, que la Generalitat té un deute amb les nostres ONG; que aquest deute no s'està pagant; que no es compleixen els terminis, doncs, amb què la Generalitat havia de pagar aquestes entitats. I, per tant, això provoca que moltes d'aquestes ONG, avui en dia, doncs, s'estiguin plantejant tancar la parada, s'estiguin plantejant, doncs, retallar moltíssim els seus serveis, els seus projectes, i també fer fora molts professionals.

Cal dir que l'àmbit de la cooperació és un àmbit que també genera ocupació, no?, genera molta activitat econòmica. No només pallia tots aquests desastres i totes aquelles situacions de pobresa en la qual viuen moltes persones malauradament al nostre país, sinó que, a més a més, també genera ocupació i també genera llocs de treball.

Per tant, d'alguna manera el que estem fent, a part, doncs, de tenir cada cop menys recursos per atendre aquestes primeres necessitats de les persones, també estem enviant professionals a l'atur; professionals que durant molts anys s'han dedicat al món de la cooperació. I, a més, és un món que conec per experiència laboral pròpia, un món en el qual és difícil treballar i que, com hem vist, darrerament no està gens recolzat ni per les polítiques de l'Estat espanyol ni tampoc per les polítiques de la Generalitat.

Creiem que cal continuar reivindicant aquests valors solidaris. No podem omplir-nos la boca que som solidaris i després, doncs, disminuir el pressupost de la Generalitat o de l'Estat espanyol en cooperació d'aquestes maneres, no?, arribant fins al 75-72 per cent –vosaltres ho hàviu dit.

La segona penalització de la qual parlàveu és la penalització en la salut. És una penalització òbviament molt greu perquè vulnera un dret humà com és la salut universal, l'accés de les persones a la salut. I, òbviament, se'ns ha titllat segurament també, fins i tot, com a sistema sanitari de ser ineficax, no? I se'ns ha dit –i ens ho hem hagut de sentir dir– que el nostre sistema sanitari sovint era ineficax, i que per això calia posar ordre i calia, doncs, retallar. Calia, fins i tot, privatitzar segons quins sectors del nostre sistema. Però ens estem adonant, doncs, com molt bé aquí s'ha explicat, que això no és així. I que el nostre sistema sanitari, tot i haver-hi invertit per sota de la mitjana europea, continua sent un dels sistemes sanitaris més eficaços del món fins i tot, no només a nivell europeu, sinó també del món.

Per tant, haurem de felicitar també els mateixos professionals que es dediquen a la sanitat, els professionals sanitaris, perquè realment estan esmorteint les retallades d'una manera exemplar. Són ells i elles els

que s'estan fent càrrec ara mateix d'aquesta disminució de serveis, que han provocat les retallades, i que estan garantint, tot i això, una qualitat d'atenció als nostres ciutadans i a les nostres ciutadanes, no?, moltes vegades, doncs, d'una manera fins i tot heroica per damunt de les seves pròpies possibilitats i per damunt, fins i tot, dels seus propis horaris laborals. Per tant, doncs, aquests professionals estan atenent aquests ciutadans i aquestes ciutadanes que ho requereixen.

Per tant, crec que val la pena insistir en el tema de l'*apartheid* sanitari. Aquest decret és realment un decret que vulnera qualsevol dret humà. Apartar les nostres persones migrades, que viuen aquí a Catalunya o a la resta de l'Estat espanyol, és un autèntic *apartheid* sanitari, i, per tant, demanem i sollicitem també als grups polítics que tenen responsabilitats de govern i que es troben també en aquesta cambra, doncs, que no acatin, en cap cas, aquest decret i que no ajudin a vulnerar d'aquesta manera els drets humans de les nostres persones migrades, tinguin o no tinguin permisos de residència a Catalunya.

Per tant, res més; felicitar-vos de nou per aquesta compareixença, per aquest estudi. Continueu treballant, i encoratjar-vos també perquè continueu fent la feina tan bé com la sabeu fer.

El president

Moltes gràcies, diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, president. Bon dia, a totes i a tots. I, en primer lloc, m'agradaria també donar les gràcies als representants de *Medicus Mundi* i de *Metges del Món*, Carlos Mediano i Noemí Elvira, que avui compareixeu en aquesta comissió per presentar-nos, doncs l'informe «La salut en la cooperació al desenvolupament i l'acció humanitària» referent al 2012. Aprofito també l'avinentesa que esteu aquí per agrair-vos i fer-vos un reconeixement públic per tota la feina que feu, que heu desenvolupat al llarg de la vostra trajectòria, i també la feina imprescindible que feu, dia a dia, i més en un context tan complicat com l'actual, com heu pogut explicar i com bé sabem tots nosaltres.

Des del nostre Grup Parlamentari, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, m'agradaria compartir aquesta reflexió global, que també heu fet vosaltres, i que afecta l'àmbit de la cooperació al desenvolupament, no només en el sector de la salut, i són els greus efectes que està patint la cooperació per culpa de la baixada, doncs, de pressupostos de forma desproporcionada, com heu comentat, a causa d'aquesta crisi econòmica, i també en molts casos a causa d'aquesta crisi de voluntat i crisi de valors. La forta crisi, doncs, ho dèiem, està sacrificant aquests recursos en cooperació, que són imprescindibles.

Vostès han presentat les dades de l'informe, i, de fet, al llarg de l'informe surten molt ben detallades aquestes dades: com l'ajuda al desenvolupament s'ha reduït notablement, però com també l'ajuda en matèria de salut encara s'ha reduït més i ha sofert una retallada des-

proporcionada. I, com vosaltres, nosaltres tampoc ho entenem. A tall d'exemple –i per afegir-ho a dades que vostès ja han presentat i que ens han pogut ensenyar–, al 2012 la retallada de l'Agència Espanyola de Cooperació al Desenvolupament va ser, aproximadament, del 70 per cent respecte al 2011; però, en canvi, la reducció al Ministeri de Defensa va ser només del 8 per cent. Una cosa és haver de fer polítiques d'austeritat i haver de reconduir la situació i l'altra és fer retallades injustes, desproporcionades i quan hi ha alternatives.

Vosaltres donàveu altres dades, del 60 per cent de reducció en l'àmbit de la cooperació, mentre hi ha hagut reducció del 30 per cent en la resta de ministeris, en la resta de partides. Dèieu que està penalitzada, és totalment cert.

Però també aquí a Catalunya hem vist com l'Agència Catalana de Cooperació ha patit un desmantellament, cosa que està matant les mateixes entitats del sector i està perjudicant, a més, tots els projectes que s'estan desenvolupant arreu.

I també m'afegeixo a comentar aquesta segona reflexió que feu –que li heu dedicat també un espai especial en l'informe d'aquest any– i que compartim plenament. I és que no només hi ha canvis, malauradament, negatius en les polítiques de cooperació i en les polítiques de cooperació en l'àmbit de la salut, sinó que també estem patint un canvi de model de salut a casa nostra. Provocat, en bona part, per aquestes mesures sanitàries impulsades des de l'Estat espanyol que es comencen a allunyar d'aquell sistema sanitari i de salut que creïem exemplar i que defensàvem exemplar, en tant que era universal. I, precisament, per primer cop, heu hagut, doncs, com deia, d'introduir en aquest informe aquestes dades greus, no?, que ho són; precisament perquè, doncs, el que fan és limitar aquest accés universal, unes mesures que són regressives i discriminatòries i que atempten contra els drets i contra la igualtat i que poden abocar a l'exclusió social.

És, per tant, feina nostra revertir aquesta regressió i blindar el model sanitari públic del nostre país. Perquè, precisament, l'enfortiment del sistema públic de salut, molt fràgils en molts països, és l'element primordial per a la millora del sistema de salut a nivell mundial. I mantenir aquest sistema nostre de salut pública gratuïta i universal és donar exemple del model que hauria d'inspirar la resta de països que volen desenvolupar-se i superar, doncs, la pobresa i tots els que ho pateixen. I defensar aquestes polítiques de cooperació és defensar, en el fons, l'estat del benestar; és compromís i responsabilitat.

I, permeteu-me, doncs, a més, específicament, sobre conclusions de l'informe, que hem pogut llegir també doncs revisant l'informe, hem vist com la major part de les dades d'inversió, al llarg dels últims anys i sobretot en aquest any, són negatives, en tots els nivells: nivell internacional, a nivell estatal, a nivell català i, fins i tot, a nivell local. S'han reduït les inversions a tots els nivells.

El problema no rau tant en el grau de reducció que han sofert a nivell global, sinó en aquesta desproporcionabilitat que han patit, doncs, aquestes retallades. I aquest

creiem que és en bona part el quid de la qüestió, i creiem que és on hem d'abordar part del problema.

No em posaré a valorar ara dada per dada, crec que ho heu explicat molt clarament i tampoc no crec que sigui el que hem vingut a fer aquí. Però sí que m'agradaria, també, fer referència, més enllà de les dades concretes de l'informe, a les polítiques públiques de cooperació que s'estan implementant i que hem d'intentar implementar, no tant en les dades o el que hem d'invertir en les polítiques públiques, sinó també en la concepció general d'aquestes polítiques públiques de cooperació, que en la nostra opinió també creiem que s'hauria d'apostar per revalorar-les, aquestes polítiques de cooperació. Revalorar, doncs, la seva visió.

Sobre aquesta idea m'agradaria també saber si comparteixen això, eh? Creiem que és cada cop més important la necessitat de construir un discurs motivador des dels ONG i també des dels diferents actors de la cooperació per implicar la societat civil en la lluita per aquesta cooperació coherent i eficaç, i per defensar els sistemes públics de salut de cobertura universal aquí i arreu. I, sobretot, en la línia de trencar amb aquells prejudicis que cada cop s'estan posant sobre la taula, i que també en algun moment es recullen al llarg del vostre informe, trencar amb aquestes idees cada cop inherents, doncs, en la societat actual que, en aquests moments difícils, ens vénen a dir que primer han de ser els de casa.

Creiem que això és un tema molt preocupant i un discurs molt perillós, perquè s'està posant en risc tots aquests avenços en matèria de cooperació i, en especial, en cooperació de la salut mundial dels últims anys. I, per tant, en lloc d'apropar-nos als objectius marcats, el que estan fent, doncs, és allunyar-nos-en.

I potser, doncs, en aquest sentit, és el moment de repensar aquesta cooperació, sense deixar de banda, doncs, com deia abans, els recursos i els projectes, i posar èmfasi en parlar de potenciar l'educació en valors, la sensibilització, que doni a conèixer aquestes desigualtats al món i que serveixi per posar en valor aquesta política pública de cooperació, tal com es mereix, per garantir la redistribució internacional de la riquesa, els drets humans, la pau i la sostenibilitat.

Jo crec que totes les propostes concretes que ens heu traslladat, i, sobretot, doncs, les conclusions finals que has presentat, les recollim i les assumim. Crec que poden ser consensuades per la major part de grups parlamentaris, i, per tant, que es puguin desenvolupar i portar a terme. I per això crec que també seria bo poder traslladar, doncs, aquestes propostes i aquestes conclusions que s'extreuen de l'informe a mesures concretes, que puguin ser aprovades en aquest Parlament o que es puguin treballar en diferents comissions o, fins i tot, traslladar-se al Pla anual de cooperació en la mesura que sigui possible o que pugui ser, fins i tot, recollida en alguna revisió del Pla director de cooperació actual. Creiem nosaltres que s'hauria d'intentar fer-ho, perquè actualment el Pla director tampoc no s'està complint, i, per tant, intentar traslladar totes aquestes idees a polítiques efectives.

Faig referència, per exemple, al tema del 15 per cent, de destinar el 15 per cent de l'ajuda oficial al desen-

volupament al sector de la salut. Crec que hi hem de treballar, però també el fet de blindar que els ens locals puguin continuar fent tasques i polítiques públiques en cooperació. I també, no sé si fóra bo –i aquí ho deixo com a proposta–, traslladar algunes de les reflexions que avui han sortit en aquesta comissió, doncs, i més, sobretot, en el cas de les polítiques que afecten el nostre sistema nacional de salut, aquest sistema català i universal, a la Comissió de Salut també d'aquest mateix Parlament perquè, en bona part, puguin treballar-les i desenvolupar-les.

Per acabar, agrair-los novament la compareixença. La nostra feina estaria coixa sense l'ajuda, la participació i la col·laboració amb la resta d'entitats, organitzacions i experts de referència, que treballen en els àmbits concrets, com en el vostre cas, doncs, l'àmbit de la cooperació i l'àmbit de la cooperació en sanitat. I, per tant, m'agradaria transmetre el missatge de fer d'aquesta compareixença, doncs, una eina útil que serveixi, doncs, per, en la mesura del possible, millorar les polítiques públiques de cooperació i avançar, perquè l'informe de l'any vinent, que espero que ens puguin venir a presentar novament, tingui millor dades i puguem reconèixer que estem molt millor. Voldrà dir que tots i totes hi hem sortit guanyant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista, intervindrà la senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, bon dia a tothom. Moltes gràcies, president. Primer de tot, agrair la compareixença de la Noemí Elvira Marín i del Carlos Mediano en aquesta comissió.

Per una banda, m'agradaria destacar la informació rigorosa que recullen els diferents estudis durant, en aquest cas, els anys que s'han portat a terme, que ens permeten fer-nos una idea prou important de quin és l'impacte que té la cooperació internacional al desenvolupament en l'àmbit de la salut i de quina manera hem avançat en la consecució, bàsicament, de garantir la igualtat d'oportunitats en un àmbit clau com és la salut, però, evidentment, també d'evitar el sofriment i les morts de moltes persones, especialment nens i també, en alguns casos, moltes dones.

Les dades que, a dia d'avui, ens presenteu, vinculades amb quin estat o quin és l'estat actual de la cooperació, des del punt de vista institucional, ens posen en relleu una preocupació clau, que és que la caiguda d'ingressos generalitzada que s'està donant en el conjunt de les administracions públiques porta una penalització d'aquells àmbits que es consideren menys prioritaris quan hi ha necessitat. I, evidentment, és molt fàcil caure en les trampes que aquí també hi ha molta necessitat i que, per tant, no cal prioritzar o cal reduir aquells recursos que es destinaven a la cooperació internacional al desenvolupament, cosa que vol dir que la forma agregada va disminuint amb la consecució de la igualtat en clau mundial, però que no deixa de ser el reflex del que està passant també en el nostre país.

Sabem que els recursos són menors, perquè aquesta caiguda d'ingressos és real, i que s'han de fer ajustos. Però sí que és cert que sobta, si més no, que aquesta reducció no tingui en compte o que no es faci de manera proporcional i amb sensibilitat, que és el que més ens pot preocupar.

De fet, la cooperació internacional al desenvolupament, tant pel que fa a la vessant de l'ajut oficial que fa l'Estat com la descentralitzada, requereix una millor planificació. Sabem, per exemple, que, des del punt de vista de la cooperació descentralitzada, n'hi ha molta, se'n fa molta, però manca un full de ruta estratègic per incidir en aquells àmbits en els quals és necessari.

També hem de tenir en compte que en moments de restricció econòmica, com són els actuals, hem de fer aquesta cooperació més eficient, i fer-la més eficient vol dir marcar les prioritats. I evidentment sobta molt, tal com vostès han exposat, que sent la salut una prioritat bàsica per garantir la consecució de drets universals, sigui la més penalitzada. Per tant, això ens ha de portar necessàriament a fer una reflexió clara. És a dir, hem de canviar, si més no, les prioritats amb els recursos minsos que tenim i que sabem que no aniran a més. A part de les mateixes característiques del component de l'ajut, no?, i de l'excessiva presència, en aquest cas, de l'ajut condicionat als crèdits, per tant, reemborsable, i la manca, en aquest cas, del pes de l'ajut que no és reemborsable.

Jo crec que hi ha un aspecte fonamental de l'estudi que vostès han presentat i que ens ha de portar a fer una reflexió conjunta; en definitiva, els recursos no aniran a més, però sí que hauríem d'evitar, si més no, que no caiguin fins al punt de la desaparició, perquè a dia d'avui el que és perillós és que la cooperació internacional al desenvolupament, doncs, acabi sent inviable, no només perquè les entitats, com ja s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, que fan una tasca fonamental en la cooperació indirecta, a dia d'avui és gairebé impossible que puguin continuar fent aquesta tasca, perquè no disposen dels recursos necessaris, i, a més a més, no s'afronten els pagaments dels anys anteriors. Però, per altra banda, també és importantíssim que la política de la cooperació internacional continuï sent una política pública. I s'entengui com una política pública perquè encara que els recursos siguin, com he dit, escassos com en qualsevol altres partides en moments de crisi, la puguem fer més eficient i més coherent.

Per tant, en aquest sentit, el seu estudi ens aporta unes dades que són fonamentals, que espero que puguem tenir en compte, no només quant a millorar el Pla director. El Pla director, evidentment, avui dia no és complex per moltes raons, no només per la caiguda molt significada dels ingressos destinats a cooperació, gairebé d'un 83 per cent, sinó per altres raons. I, per tant, part dels esforços que hem de fer, ho crec, sota el punt de vista del Grup Socialista, van destinats, els recursos que tinguem, a focalitzar-los bé per atendre aquestes necessitats, i, evidentment, en aquest sentit, la salut ha de ser una prioritat.

Gràcies a la seva acció aquest Parlament en l'anterior legislatura, quan la Comissió de Cooperació tenia en-

titat pròpia i no estava, en aquest cas, aglutinada dintre de la Comissió de Cooperació Exterior i Unió Europea, com és ara, es van tramitar, ho crec, dues iniciatives molt importants que van concloure amb resolucions, compartides de forma consensuada per tots els grups, com va ser la major implicació en recerca i desenvolupament en temes dels microbicides, que també és un aspecte molt important quant a la prevenció de la salut en les malalties infeccioses, i crec que és molt important que reprenguem la resolució, que també es va aprovar per unanimitat. No oblidem que la unanimitat, en aquest cas, de tots els grups polítics és fonamental perquè la cooperació internacional i el desenvolupament requereix, principalment, del consens de totes les forces polítiques per poder avançar en aquesta igualtat.

I, per tant, aquí hi ha una resolució que també és molt important, que crec que caldria revisar, que es va aprovar per unanimitat, sobre el reforç del personal sanitari en els països en via de desenvolupament on crec que seria necessari poder incorporar..., en aquell moment deien dedicar un percentatge de l'ajut oficial al desenvolupament en salut, sense concretar-lo, i, per tant, crec que una de les prioritats que vostès avui ens han remarcat aquí, podrien fer l'esforç d'incorporar aquest 15 per cent, i per part del nostre Grup farem tots els esforços necessaris perquè així sigui a través de l'activitat parlamentària.

També, agrair-los l'informe que han fet, específic de la situació relacionada amb l'Estat espanyol. Realment sobta moltíssim que Espanya fa el camí al revés del que podríem dir els objectius que ens havíem marcat de desenvolupament, els Objectius del mil·lenni, en comptes d'avançar cap a l'atenció universal es retrocedeix i es deixa persones fora del sistema sanitari, tal com es preveu en el Reial decret 16/2012. Que significa clarament, com vostès han demostrat, un canvi de model sanitari on realment el que es proposa no és millorar en eficàcia, és a dir, no es millorarà de cap de les maneres el servei ni tampoc en eficiència, doncs l'estalvi és irrisori. I, bàsicament, el que vostès avui han posat de manifest i nosaltres compartim, és que s'està avançant cap a la mercantilització d'un espai que fins ara era de domini públic, com és l'accés en clau d'universalitat a la salut, com un dret universal que es garantia a través del nostre sistema sanitari, i que, evidentment, els resultats finals d'aquest canvi, si no es produeixen canvis que permetin retrocedir en aquesta visió, serà fer de la sanitat un nou mercat i un nou negoci, en el qual les persones que més necessitat tenen seran les que més hauran de pagar.

I, per tant, per part del grup, del Grup Socialista, estem totalment en contra d'aquest plantejament, i també farem tot el possible per instar, a través de l'activitat parlamentària, que es produeixi un canvi pel que fa a aquest reial decret amb relació al Govern, al Govern de l'Estat.

Agrair la seva compareixença i animar-los a continuar treballant des del rigor com fan, i que avui ho han demostrat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn del Partit Popular, passo la paraula al diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i representants de Medicus Mundi. És per a mi un honor i una alegria poder parlar, per primera vegada, en el Parlament de Catalunya de forma oficial. Espero que la trajectòria que inicio, tingui la durada que tingui, doncs, pugui tenir repercussions positives i beneficioses per als ciutadans de Catalunya, i aquest és, almenys, el meu propòsit, la meva il·lusió i el meu compromís.

També voldria felicitar a Medicus Mundi, en primer lloc, i agrair-los que estiguin aquí amb nosaltres, que ens hagin presentat el seu treball; felicitar-los pel seu treball, i també per aquest informe tan interessant que anualment editen i tan revelador i il·lustrador. Moltes gràcies per estar amb nosaltres i per haver fet aquest treball.

Quería preguntarle, señor Carlos Mediano, si prefiero que me dirija a usted en... Puc parlar..., tenia previst parlar en català. (*Veus de fons.*) Doncs, continuo en català.

Jo voldria dividir la meua intervenció en tres punts. En primer lloc, fer una reflexió, ja que és la meua primera intervenció en aquesta comissió com a responsable delegat en assumptes de cooperació internacional, sobre el paper de la cooperació en la vida civil i política europea; després entrar, en concret, en alguns temes comentats per vostès i d'actualitat, i, finalment, fer algunes preguntes als ponents.

Però, pel que fa a aquesta primera reflexió, a mi sempre m'ha sobtat una frase de Cambó en que s'afirmava que els pobles no poden romandre units si no tenen un projecte comú de futur que, d'alguna manera, transcendeixi les mateixes discrepàncies internes.

Durant molts segles, la cultura i els països europeus van tenir projectes sobre el món; discutibles, no?, però, en qualsevol cas, tenien projectes

Europa, però, sembla haver-se quedat ara sense projecte, com atrapada en les seves crisis i querelles internes. Llavors, jo em preguntava: quin projecte pot cohesionar les nostres societats europees? Quin projecte pot fer que deixem de caminar sense forma i to? Quin projecte pot fer que recuperem la il·lusió col·lectiva? I penso, de veritat, que el sentit d'Europa en el món actual és, principalment, portar al món allò que s'ha anat forjant en el seu si durant segles: els drets humans, els valors de l'humanisme integral. Aquest és un gran repte, que no només és engrescador, sinó que penso que també és de justícia. Perquè els europeus, a més de contribuir al desenvolupament del món, que penso que ho hem fet, doncs, també molts cops hem sigut una força destructora i tenim el deure, ara, de reparar algunes de les coses que hem fet, no?

I no penso que això sigui una utopia, tot i que després explicaré que potser ara no és el moment, aquests anys, d'endegar-ho, no? És un projecte a mitjan termini, que no hauria de dilatar-se gaire, i que és possible,

és irrenunciable, i una prova que és possible són els compareixents que estan aquí davant nostre. També algunes iniciatives com, per exemple, la conferència de Brussel·les sobre malnutrició, que vostès expliquen en el seu informe anual.

Em sembla també que les dades que se'ns han ofert aquí i les que queden, per les dades en el seu informe, són bastant rellevants. En primer lloc, contradiuen un pensament dominant, una mica simplista i maniqueu, que critica per sistema la globalització i l'evolució del món els darrers anys. Les dades són concloents, les que ens han presentat, no? Podrien patir una involució, però, de moment, són concloents: la taxa de mortalitat dels infants ha caigut significativament a tot el món; en algunes regions s'ha reduït a més de la meitat –evidentment, encara són massa, i la xifra segueix sent dramàtica–; però, una mateixa tendència podem veure en les taxes de mortalitat materna; podem constatar també una tendència similar en el control de la tuberculosi... Evidentment, no podem quedar-nos satisfets amb aquestes dades, no ho podem fer, perquè cada persona que es mor, doncs, és un finit que desapareix i un patiment molt punyent per aquella gent que el plora, no? I, per tant, nosaltres com a Grup seguim defensant que el 0,7 per cent del PIB es dediqui al desenvolupament quan sigui possible, no?

Vostès ens han donat, a més, aquesta dada que les persones... –no, perdó, no han estat vostès...–, que les persones que viuen sota el llindar de la pobresa extrema s'ha reduït a la meitat el 2010, quan era l'objectiu del 2015. Per tant, són dades per felicitar-nos i per contradir un pensament, a vegades, excessivament simplista, maniqueu, altermundista, sense excessiu fonament.

Per superar la pobresa al món pensem que no cal empobrir la gent, sinó enriquir la gent, i el que no funciona és la socialització de la pobresa, tampoc les revolucions assistencialistes d'alguns països. El que cal és socialitzar la riquesa i per això cal crear-la, primer. I aquesta no es forma sense la creativitat privada. El que cal, precisament, és, per tant, involucrar, per exemple, grans empreses en projectes seriosos de desenvolupament i no criminalitzar-les de forma indiscriminada, cosa que no han fet vostès, eh? Però, a vegades, se sent en l'ambient, no? Hi ha algunes empreses que mereixen el nostre rebuig més enèrgic, però d'altres que també creen multinacionals, doncs, que creen espais de desenvolupament, de benestar, d'enriquiment de les persones que hi treballen.

Entrem ara en casos concrets. Però, permetin-me dirlos abans que, en un moment de màxima asfíxia i crisi econòmica, pensem que és normal que els nostres països hagin hagut de reduir l'ajut al desenvolupament, no? En una família, quan algú es queda a l'atur, doncs, el primer que s'ha de fer és plantejar-se, bé, doncs, potser..., qüestionar la solidaritat externa per accentuar la solidaritat interna, no? I en aquest sentit ens sorprèn, i en prenc bona nota també, del posicionament de partits que durant..., bé, que estan defensant el trencament de la solidaritat dintre de l'Estat espanyol i que vénen aquí a explicar-nos, doncs, que no s'ha de tancar la solidaritat, que aquest és un principi que ha d'estar per sobre de tots els altres. Prenem bona nota, també, de

la intervenció de la diputada d'Esquerra Republicana. Esperem que les seves intencions, que lloem, doncs, es puguin veure reflectides en els pressupostos de la Generalitat d'aquest any. Ho seguirem de prop. En qual-sevol cas, doncs, ho celebrariem.

Per altra banda, pensem que, davant d'una situació d'assíxia econòmica, per part de les administracions públiques, que les organitzacions no governamentals aprofundeixin en la segona part del seu nom: no governamentals. I cerquin sistemes alternatius de finançament, perquè, si no, doncs, podem passar a ser associacions governamentals. Les xarxes socials poden facilitar en bona mesura aquesta tasca. Ahir parlava amb una associació que en l'àmbit de Catalunya atén 260.000 persones i només un 8 o un 9 per cent dels seus ingressos provenen de subvencions públiques directes.

Bé. Passo a valorar, finalment, algunes dades concretes sobre el tema espanyol, al qual vostès han entrat, i tenen el deure de fer-ho, com és lògic. Penso, en primer lloc, que els serveis sanitaris bàsics han quedat garantits per a tots i totes. Les persones en situació d'il·legalitat, que no són oficialment residents a Espanya, que no contribueixen, per tant, directament, tampoc econòmicament en les arques de l'Estat, no poden accedir a serveis més especialitzats, i, evidentment, també importants; però no oblidem tampoc que si el Partit Popular ha hagut de fer aquestes reformes i aquests ajustaments, a vegades dolorosos, realment, és perquè d'altres van deixar-nos el país arruïnat, no? És fàcil viure de l'acusació permanent quan has deixat el país completament endeutat i gairebé ensorrat econòmicament. Així que poques..., bé, poques lliçons de moral pública, si us plau; no de vostès, sinó dels altres grups parlamentaris, no?

I penso que les mesures que ha pres el Govern no són un atac a l'estat de benestar, sinó que són, ara mateix, l'única garantia per poder-lo mantenir i no desballestar-lo del tot, que era el camí que portàvem. I en aquests moments Espanya, si miren el seu sistema sanitari, el dels països del seu entorn europeu... Per cert, que les retallades en l'ajut al desenvolupament van començar d'una forma dràstica, doncs, l'últim any del Govern socialista, no?

Pel que fa a Catalunya, l'any 2008 el Govern de la Generalitat dedicava 63 milions d'euros a l'ajut al desenvolupament i l'any 2011 en va dedicar poc més de 33 milions. I l'any passat la Generalitat va anunciar que deixava sense efecte la convocatòria de subvencions per a l'any 2012. Doncs, ara esperem encara els pressupostos i esperem que siguin, com ens ho proposava la diputada d'Esquerra, més positius en aquest sentit. Encara estem esperant que aparegui el conseller Homs, responsable també d'aquesta comissió, perquè ens expliqui quines són les línies de l'ajuda internacional. Ho va fer Margallo en el Congrés –estava llegint la seva intervenció– i crec que les va explicar. Era discutible; ell mateix va reconèixer que havia fet un retall molt..., un retall fort; però va explicar quins eren els criteris, a quines regions centra ell la seva ajuda, a quins aspectes com la pobresa, la lluita contra la ma-

lària, la tuberculosi, la sida... Bé, ell ho va concretar; doncs, esperem que aquí, a Catalunya, també es faci.

I, malgrat les discrepàncies que puguem tenir sobre alguns plantejaments, doncs, jo reitero la meua felicitació a Medicus Mundi per la seva tasca, que és àmplia, que és benefactora, que és alliberadora per a tanta gent, de veritat. I espero que, al més aviat possible, doncs, puguem, també, recuperar els nivells anteriors de cooperació, i així ho treballarem des del nostre Grup Parlamentari. Per arribar també ens haurem d'aprimar, segurament també els nostres serveis públics, i aprofundir en la desburocratització i la racionalització de la despesa, i que puguem arribar així a una cooperació intel·ligent, que se centri sobretot en la cooperació, que tingui no només en compte l'ajut directe, no?, sinó també, per exemple, criteris de governança, perquè quan hi ha pau, estabilitat, quan es treuen els aranzels... És a dir, és que aquí podem estar parlant molt de temps sobre les ajudes, però el que ens demanen aquests països pobres és que traguem els aranzels d'intercanvi comercial. Per tant, bé, plantejem les coses també en la seva radicalitat.

I, doncs, podem, llavors, tornar a cooperar d'una forma més directa amb organitzacions de solvència i transparents com són Medicus Mundi, per exemple.

Volia fer-los dues preguntes. Una és el seu..., m'agradaria saber, per informar-me, quines són les seves fonts de finançament, i, després, també si podrien precisar una mica més aquests àmbits de cooperació sanitària. És a dir, vostès han dit: «Ens han retallat molt en sanitat.» M'agradaria saber si podrien desglossar una miqueta més i explicar què entenen per salut bàsica, què entenen per salut sexual i reproductiva, etcètera. I si ens podrien fer arribar –perquè potser m'he despatistat i no ho he trobat en l'informe–, desglossades, també, les ajudes en salut que es fan aquí a Catalunya, a la comunitat autònoma catalana, perquè he vist un gràfic global de totes les comunitats autònomes, però aquí a Catalunya, doncs, aquest tema de la salut, com es distribueix l'ajuda. Segurament no ho porten ara a sobre però potser, si ho tenen, doncs, si ens ho fan arribar, ens servirà com a document de treball.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Molt bé. Gràcies, diputat. És el torn de Ciutadans. Senyor Espejo-Saavedra, endavant, si us plau.

José María Espejo-Saavedra

Muchas gracias, presidente. En primer lugar, pues, evidentemente, agradecer la comparecencia aquí hoy de Medicus Mundi y de sus representantes, el señor Mediano y la señora Elvira. Anecdóticamente decirle, señor Mediano, que, como ve, yo también normalmente me expreso en castellano. Afortunadamente eso hoy, aquí en este Parlamento, ya se ha convertido en algo normal que espero que no genere controversias para nadie porque todos nos entendemos, hablemos unos en catalán otros en castellano.

Comenzando por la exposición que ha hecho, tan detallada, como responsable de estudios de Medicus Mundi sobre el tema de la cooperación, se ha referido usted, con lo que estoy completamente de acuerdo, al carácter de derecho universal que tiene la salud. A partir de ahí, de esa concepción de derecho universal o, más concretamente, de derecho humano reconocido internacionalmente que tiene la salud, no puede hacerse otra cosa que apostar por la cooperación. Efectivamente, está sucediendo hoy, en el contexto de restricción presupuestaria, de crisis económica, que de una manera prácticamente irreflexiva se están cargando todos los ajustes presupuestarios sobre las partidas de cooperación en tanto que se entiende que es algo ajeno al lugar o a la Administración que está manejando ese presupuesto. Pero, efectivamente, como usted ha dicho, señor Mediano, esto es un error porque esa cooperación tiene resultados que son visibles y que en el informe están bastante detallados.

¿Cómo lo vemos nosotros? Cuando hay un contexto como este, de crisis y de restricción presupuestaria, evidentemente lo que tenemos es que priorizar. Esto es evidente y hay que recortar de alguna parte. Nosotros no podemos desaparecer de la realidad porque sería *wishful thinking* y todo muy bonito, pero aquí el dinero es el que hay y tenemos que gestionarlo.

Pero, efectivamente, se ha recortado en cooperación internacional de una manera desproporcionada. Grupos parlamentarios, con los que mantenemos discrepancias, han puesto aquí de manifiesto, pues, comparaciones que realmente son un poco ofensivas entre lo que se dedica a defensa y lo que se dedica a cooperación internacional. Evidentemente, recortes, yo creo que todas las partidas en un contexto como el actual van a sufrir, sí o sí, pero esto se puede priorizar mucho mejor de lo que se hace.

Desde el punto de vista, o centrándonos en Cataluña, hoy por hoy, y también se ha referido usted, no tenemos datos de ejecución ni siquiera de los presupuestos de 2012 –esto es algo que yo ya le dije a la consejera de Bienestar social, que es una área bastante relacionada con la que estamos aquí tratando–, ni tenemos ni siquiera hoy, encima de la mesa, un proyecto de presupuesto para el ejercicio 2013. Esto..., claro, a nosotros, y supongo que a todos, no nos gusta y es muy difícil poder hacer ni siquiera una proyección de un posicionamiento al respecto. Esto nos deja con las manos atadas a todos, y se lo hemos dicho, no solo nosotros, sino otros grupos, al Govern de la Generalitat, que necesitamos esos presupuestos para poder hacer acción política, entre otras, por ejemplo, para apoyar, pues, que las partidas del presupuesto relacionadas con cooperación o con otras áreas sociales no se vean recortadas injustamente o desproporcionadamente.

Además, sin perjuicio del recorte estatal –que nosotros, por desgracia, no tenemos capacidad de influencia, y que también entendemos que en gran medida es evitable–, necesitamos ver, detalle a detalle, de partida en partida, lo que va a proponer la Generalitat para este año para instarles a que modifiquen las prioridades que se deducirán de los presupuestos que nos presenten.

Compartimos la, también, propuesta de que en este sentido la cooperación sanitaria, la cooperación en materia de salud, sea una prioridad en estos presupuestos y que los recortes sean planificados... –los recortes, que posiblemente sean, algunos de ellos, inevitables–, sean planificados y no cargados por sistema y de manera irracional contra estas partidas relativas a cooperación.

Igualmente que resultan ofensivas estas comparaciones... –me refiero ofensivas a cualquiera de nosotros porque estamos comparando gente que lo está pasando realmente mal con presupuestos de defensa–, estas comparaciones presupuestarias –no se puede destinar o que crezcan los presupuesto de defensa y que disminuyan los de cooperación de una manera tan desproporcionada–, nosotros en el ámbito catalán defendemos lo mismo, o sea, resulta igualmente ofensivo que, por ejemplo, en el presupuesto de 2012, en el que nos han mostrado claramente los recortes desproporcionados sufridos por la partida de cooperación internacional, se destinen 339 millones a la televisión pública de Cataluña. Para nosotros también es una comparación que, a nuestro parecer, es ofensiva desde el punto de vista o desde la perspectiva de la cooperación en materia de salud.

En cualquier caso, me gustaría finalizar reconociendo su tarea, que es fundamental, ofreciéndoles el apoyo de mi grupo parlamentario en las reivindicaciones que efectúan sobre la ayuda a la cooperación en materia especialmente de salud, esperándoles ver de nuevo.

Y también, porque se me ha pasado, quería hacer una reflexión acerca del cambio del modelo sanitario al que se ha referido la señora Elvira, que ciertamente es un tema, porque es más interno, es un tema más propio quizá de la Comisión de Salud, o más susceptible de ser tratado allí con detalle, y mi grupo estará dispuesto a que se debata, sin duda, este tema allí, porque pueden existir visiones o modelos de sistemas comparados sobre los que se pueda debatir. Pero siempre, efectivamente, tomando como premisa, tal como han expuesto, que el nuevo sistema es contrario al menos a los principios de la Organización Mundial de la Salud y excluye del sistema sanitario a personas a las cuales se les está negando un derecho que, como me refería antes, es un derecho humano.

Entonces, quería manifestarles en ese sentido nuestra..., que estamos en línea en esa reflexión. Y, bueno, y nada más, simplemente despedirme agradeciéndoles aquí su presencia y esperando verles de nuevo para hablar de lo que ustedes quieran.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. No tenim ningú del Grup Mixt, perquè el diputat s'ha hagut d'absentar. Per tant, passem al Grup de Convergència i Unió. Li passo la paraula a la diputada Begonya Montalbán.

Begonya Montalbán i Vilas

Gràcies, president. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió també volem donar la benvinguda al

senyor Mediano, de Medicus Mundi, i a la senyora Elvira, de Metges del Món, i agrair-los la seva compareixença en aquesta comissió.

En primer lloc, un reconeixement a la gran tasca que desenvolupen des de fa tants anys contribuint, tal com vostès ho defineixen, a generar canvis en la societat que facin possible l'eradicació de la pobresa, i treballant perquè la salut sigui un dret a l'abast de totes les persones. Aprofito l'avinentsa, també, per felicitar Medicus Mundi per aquests cinquanta anys de dedicació des del naixement de la seva organització i que celebraran, si no m'equivoco, aquesta pròxima primavera. Per tant, moltes felicitats.

Bé. Vivim temps convulsos marcats per una profunda crisi econòmica i financera. I així ho constata l'informe que avui ens han presentat. És obvi que aquest marc no afavoreix..., i amb les dades que ens han exposat cal reconèixer que l'ajuda a la cooperació no està passant el seu millor moment. Disminueixen, com han dit, l'ajuda internacional, les ajudes autonòmiques i les ajudes locals. I tot plegat contribueix, doncs, que la cooperació en salut i ajuda humanitària, que és bàsicament la raó de ser de les seves organitzacions, es trobi en una situació crítica.

Vostès ho han apuntat, i jo també, quan vaig repassar el seu informe, ho vaig copsar, no?, que, malgrat tot, i quedant molta feina per fer i un llarg recorregut, sí que l'evolució d'alguns dels Objectius del mil·lenni, definits per l'OMS, com han dit, han presentat alguna millora, no?, com la reducció de la mortalitat en menors de cinc anys, el descens de la mortalitat materna, també la disminució del número de noves infeccions per la sida. Són bones notícies. Reitero, però, que queda un llarg recorregut encara.

Tot això, ho dic i ho vull enllaçar perquè, encara que, lentament, en aquests difícils moments, el fet d'obtenir bons resultats, no?, amb campanyes, amb programes, en els objectius, doncs, és molt meritori, i més quan els recursos econòmics estan tan compromesos, no? Però aquest fet, i crec que..., no sé si estaran d'acord amb mi, recau també en la qualitat, no? És a dir: quantitat, sí, bàsic, importantíssim per poder dur a terme, però en aquests moments és igual d'important la qualitat en l'efectivitat. Per exemple, en el compromís ferm davant els desfavorits, en la dedicació dels seus voluntaris, dels associats, dels professionals. Qualitat també a l'hora d'escollir programes prioritaris en funció de les necessitats, no?, prioritzant esforços de prevenció i promoció de la salut, i qualitat també en la seva bona coordinació, no?, fomentant la participació, la professionalitat, etcètera.

Si no ho recordo malament, de fet, no van venir vostès a comparèixer, però sí que en l'última compareixença de Medicus Mundi en aquesta cambra, la legislatura passada, demanaven, feien una petició –ho demanaven–, la coordinació entre l'Agència de Cooperació i el Departament de Salut, precisament per enfortir la cooperació en salut. I poder seria una d'aquestes maneres noves o alternatives per reduir aquests impactes en les reduccions que malauradament està patint la cooperació en salut; tot i que, com ha comentat, Cata-

lunya sí que és una de les comunitats amb més consciència en aquest sentit, eh? Vostès ho han ratificat.

Dir-los, doncs, en aquest sentit, i contribuint a la qualitat a la qual abans apellava, que es treballa ja en un protocol general de coordinació amb els diferents departaments de la Generalitat. Aquest protocol s'ha de desenvolupar departament a departament a través de la Comissió Interdepartamental. En concret, amb el Departament de Salut ha estat el primer, naturalment, i ja ha estat signat un acord entre Col·legis de metges, l'Agència de Cooperació i el Departament de Salut per coordinar les actuacions de cooperació, donar un assessorament permanent i avaluar tots i cadascun dels projectes que s'han de portar i que es porten a terme. De fet, aquest passat 2012 es va crear una comissió mèdica de cooperació al desenvolupament, no sé si en tenien coneixement, on en formen part els presidents dels col·legis de metges, perquè, per l'agència, per aquest Govern també, el punt de vista dels professionals sanitaris també, amb relació a la cooperació en la salut, també ens interessa.

Em consta que tot això ja funciona, i per tant es tracta de donar-hi la màxima efectivitat i seran molt valuoses les seves aportacions.

No me'n puc estar d'apuntar, doncs, que –però canviant una mica de tema– el Govern de Convergència i Unió sempre ha cregut i ha treballat per garantir la universalitat i l'accessibilitat al sistema sanitari. I bé, amb referència a algunes al·lusions que s'han fet aquí, quan Convergència i Unió arriba a la Generalitat es troba amb un marc econòmic de crisi profunda, que no afavoreix i també amb una herència per l'anterior Govern..., també a l'Agència de Cooperació, no ho negarem, però ara tampoc hi aprofundiré perquè no som nosaltres els protagonistes, sinó que en són vostès, però sí que les dues coses comprometen..., van comprometre i comprometen les finances d'aquest Govern.

Des del Departament de Salut la prioritat ha estat i és, sempre, mantenir en tot moment l'excel·lència i la qualitat del nostre sistema sanitari públic i fer-lo sostenible, i també garantir l'accessibilitat. I és per això i per aquest motiu que, arran del Reial decret 16/2012 el Govern de la Generalitat va mostrar el seu ferm rebuig. I, com ha apuntat la senyora Elvira, sí que a Catalunya s'ha garantit i es garantirà l'accessibilitat al sistema sanitari pel dret a la ciutadania per sobre de la cotització o no a la Seguretat Social. I podem estar més o menys d'acord amb la fórmula, però sí que, a partir del 31 de març, els nous empadronats tindran una targeta que sí que durarà un any, després renovable, però que, durant aquest any, tindran dret a l'atenció primària a urgències i a l'atenció especialitzada, sempre que es necessiti. Per tant, garantirem a Catalunya la universalitat d'aquest sistema sanitari.

Amb tot, entendran que des de l'Agència Catalana de Cooperació de la Generalitat, i també d'aquest grup parlamentari ho hem de reconèixer, veiem la situació amb certa preocupació, no ho negarem. I el fet de destinar més o menys recursos no respon a cap voluntat ideològica, els ho asseguro. Estem pendents d'uns pressupostos escanyats pel fet d'haver de complir

un dèficit injust per a Catalunya; però, tot i així, des de l'agència hi ha un compromís pressupostari per a aquest 2013. No en podem fixar la data, però aquest compromís hi és. Caldrà treure rendiment dels recursos i, sobretot, ser coherents amb les polítiques que apliquem. I això segur que s'aconseguirà amb la col·laboració i el diàleg entre tots plegats.

Ja, per acabar, només una petita, una última reflexió..., organitzacions com la seva fan que el món sigui molt millor, i la gent com nosaltres, els polítics, tenim l'obligació d'ajudar-los a facilitar que puguin dur a terme totes les seves tasques. Per tant, reiterar l'agraïment i posar el Grup de Convergència i Unió a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tanquem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris. Obrim un segon torn per als compareixents que els prego que no sigui..., que no vagi més enllà dels deu minuts, si pot ser.

Gràcies.

Carlos Mediano Ortiga

Bé. Muchas gracias a todos los grupos. La verdad es que..., bueno, primero agradecerles el que básicamente todos estén de acuerdo un poco con nuestras peticiones. Nos gustaría que esto, de alguna manera, pues, se consolidara de alguna manera para que el año que viene, si tenemos la fortuna de poder venir aquí, pues, poder analizar exactamente los avances que hemos tenido, no?

Básicamente voy a ir comentando las cosas que me han ido comentando. Evidentemente, bueno, pues sí que las políticas públicas de cooperación para nosotros son importantes; sí que habría que, de alguna manera, no sé si reinventar, pero que de alguna manera lo que tenemos que volver es a poner en valor lo que tenemos, ¿no?

Creo que nos pasa un poquito lo que le pasa a toda la gente: que no valora lo que tiene. Como lo tenemos, pues no lo valoramos, ¿no? O sea, les aseguro yo que cuando viajo por allí les aseguro que..., yo que sé, he estado en Camerún y en el Congo ahora en noviembre y... bueno, cuando vuelves, en fin..., miras a tus hijos y dices: «Bueno, qué suerte he tenido, ¿no?» Porque es una cuestión de suerte nacer aquí o allí, ¿no?

Entonces..., y esto ha sido mucho –mucho– gracias a las políticas públicas que tenemos aquí. Tenemos que volver a poner en valor, ¿no?, lo público, como algo importante. De hecho, nosotros, que antes nos preguntaban un poquito..., nosotros basamos la cooperación sobre todo en dos grandes ejes: el fortalecimiento de los sistemas públicos de salud y la atención primaria de salud. ¿Por qué? Porque la atención primaria de salud soluciona el 80 por ciento de los problemas de salud y en un momento, y como ustedes comprenderán, si aquí hay recursos imaginense lo que es tener la salud allí, ahí tenemos que ser absolutamente selectivos..., pues hay que intentar primar la

atención primaria de salud, porque soluciona la mayor parte de los problemas ¿no?

Es cierto que la especializada tiene más visibilidad, pero la atención primaria de salud soluciona muchos problemas. Y por otra parte fortalece el sistema público de salud. ¿Por qué? Porque verdaderamente es el único garante... –porque nosotros no tenemos la voluntad de permanecer en estos sitios–, es el único garante de la salud de sus poblaciones. O sea, tienen que tener la función de rectoría, y desgraciadamente muchas veces, cuando estamos hablando con ministerios allí, no tienen, por el momento, esa capacidad para tener esa función de rectoría; ojalá la tuvieran, ¿no?

Entonces, sí, poner en valor las políticas públicas es muy importante. Es cierto que primero están diciendo: «Primero los de casa y luego los de fuera, ¿no?» Y yo creo que ya lo he comentado, es que un derecho universal no lo podemos segmentar. Es que es imposible..., es que..., ¿qué vamos a hacer?, ¿vamos a segmentar? Porque claro, el período que hay es que si lo segmentas al final también te pueden segmentar un día a ti. O sea, no podemos estar planteando..., con los derechos humanos, derechos de primer nivel y derechos de segundo nivel, dependiendo de quién sea, ¿no?, sino que tiene que ser para todos igual, de acuerdo con la sensibilización. Y, sobre todo, lo que pasa muchas veces es que..., con el tema de la cooperación, es que se plantean objetivos pero no se plantean los procesos para llegar a esos objetivos. Y esto..., un poquito, planteando alguna de las preguntas que me comentaban, por ejemplo, nosotros estamos de acuerdo en que, fíjense, ha habido mucho dinero, pero era mucho dinero que se hubiera podido utilizar de una manera mucho más eficiente, muchísimo más eficiente. Por ejemplo, ahora que se está haciendo, sobre todo con los partenariados público privados, que ahora están cambiando un poco la mentalidad, ¿no?, ¿pero qué es lo que hacían?, luchar enfermedad por enfermedad. ¿Ustedes se imaginan un centro de salud aquí por cada enfermedad? Yo, en Mozambique, he visto antiretrovirales de primera generación, pero no tenía una amoxicilina para curar una neumonía de un niño pequeño, una amoxicilina, el Clamoxil famoso, que cuesta 2 euros. ¿Vale? Pero sí que tenía un medicamento de ultimísima generación. Cuando los niños se mueren de diarreas y neumonías, en estos países.

Entonces, se pueden hacer las cosas muchísimo mejor. Y, de hecho, lo que nosotros pedimos es que se planifique bien, que no solamente pensemos en el resultado. Porque, claro, podemos contar cuántas medicinas hemos dado, o cuántas mosquiteras hemos repartido, sino, primero, cuántas se usan, que ahí también la atención primaria de salud tiene mucho que ver con el tema de la participación, porque se tienen que apropiarse la gente de allí, problemas culturales tenemos muchos cuando trabajamos en temas de salud, pero sobre todo no sólo la participación, sino que, de alguna manera, intentemos, eso: dar coherencia a las políticas de cooperación en salud. Y desgraciadamente –desgraciadamente–, por ejemplo, ¿ustedes entienden que haya veinte partenariados públicos privados para luchar contra la malaria? Yo no. Porque está bien que haya

una cierta competencia, ¿pero veinte? Ahí estamos perdiendo dinero. Entonces, se pueden hacer cosas mucho mejor.

Se puede trabajar todo el tema del personal sanitario. También es muy importante. Hay..., faltan dos millones y medio de trabajadores sanitarios en el mundo. Y no sólo eso, sino que además, nuestros países, estamos cogiendo los médicos africanos. ¿Ustedes saben que un médico de..., o cada cuatro médicos africanos está trabajando en un país desarrollado? Y es que vamos a esos países, van a hospitales, y cogen al médico y se lo llevan. ¿Y qué va a decir el médico cuando su sistema público no le paga casi nunca o mal y te viene uno de un hospital de Estados Unidos y te dice te vienes...? Es que a lo mejor luego viene, está tres meses, y luego acaba de taxista, ¿eh? Entonces, lo del personal sanitario también es fundamental, ¿no?, es parte del problema de la estructura.

Tenemos las grandes políticas, que fallan, la gestión, el personal, los medios, y todo eso..., pero todo eso no puede ser como puntual, tiene que tener todo un proceso conjunto, y todo tiene que estar basado en el fortalecimiento de un sistema público y la atención primaria de salud, sobre todo –sobre todo, ¿no?

La globalización, evidentemente... –bueno, es lo que acabamos de comentar–, evidentemente se puede mejorar la eficiencia en la globalización, ¿no? O sea, yo creo que la globalización existe. Está claro. Y yo estoy en algún hospital en Ngovayang y la gente está haciendo fila en el único sitio con cobertura porque todos tienen un móvil, ¿no? Entonces, la globalización existe, queramos o no queramos, pero puede ser mucho más eficiente de lo que se está haciendo en estos momentos, ¿no?

Lo de reducir la pobreza es cierto, se ha reducido la pobreza. Y eso, por ejemplo, los Objetivos del milenio lo que buscaban era reducir la pobreza, porque estaba claro que la pobreza..., pero claro, ¿qué es antes, la pobreza, la salud? Está todo muy interconexionado, pero la reducción a la mitad de la pobreza ha sido debida solamente a que China lo ha conseguido. China lo consiguió. Pero es que África subsahariana no lo ha conseguido. Y, ¿dónde están los mayores problemas? En África subsahariana, ¿no? Por eso, quiero decir que es cierto, pero luego tenemos esos grandes datos que intentar ver un poquito más fino el análisis para ver exactamente qué es lo que está pasando, ¿no?

Estoy de acuerdo con los sistemas alternativos de financiación para las ONG. Pero es que, claro, depende. Usted nos ha preguntado pues qué fuentes de financiación tenemos. Pues tenemos fuentes públicas, privadas, de todo tipo, ¿no? Pero es que nosotros..., a ver, Medicius Mundi hace cincuenta años que vino, y es cierto que dentro de unos meses estaremos aquí en Barcelona celebrando en Medicius Mundi no sólo España, sino internacional, aquí en Barcelona, tenemos..., cuando nacimos no había financiación pública, de hecho la palabra ONG no existía, o sea que éramos otra cosa. Entonces, no nos importa tanto cuánto hacemos, sino el qué hacemos, ¿no?

Y en estos momentos para nosotros lo más importante es que lo que se haga en cooperación y salud se haga bien, lo hagamos nosotros o lo hagan otros. A nosotros nos da igual. De hecho la función de una ONG es desaparecer; o sea, ese es su objetivo final, porque no sea necesaria, ¿no? Esa es la voluntad que tenemos nosotros ¿no?, esperando no ser necesarios. Entonces las fuentes de financiación tienen que ser obligatoriamente diversas, si alguna hace reducción pues tendremos que, evidentemente, buscar otras fuentes, ¿no?

Con la cooperación sanitaria..., bueno, salud básica..., a ver estos tres sectores son sectores que los hace el conjunto de donantes, por eso los usamos, porque es lo que internacionalmente se utiliza. Nosotros no estamos muy de acuerdo porque la salud depende..., por ejemplo, ustedes entenderán perfectamente que el agua tiene mucho que ver con la salud. Si yo estoy en un poblado donde la gente tiene el agua mala y se están muriendo de eso, mejor que que yo vaya a darles pastillas es que venga un ingeniero y haga una fuente, ¿no? Está clarísimo. Entonces, la multidisciplinariedad de la salud no entra dentro de esto.

Entonces, el castellano es bastante rico, entonces tenemos «sanitario» y «salud». Y normalmente podemos hablar de «cooperación sanitaria» y luego «salud», como otra cosa, ¿no? Entonces, de alguna manera podemos separar.

Entonces salud básica es básicamente, podía ser como atención primaria de salud; salud sexual y reproductiva es todo el trabajo..., de hecho quitan la parte sexual de los derechos sexuales que nosotros incorporamos siempre porque tiene mucho que ver..., o sea, por ejemplo, con la mutilación genital femenina, yo he estado en Somalia viendo ablaciones totales de mujeres..., de niñas, perdón, no mujeres, porque se lo hacen a niñas, que les cosen con..., bueno, me callo, porque es bastante complejo, ¿no? Entonces, eso tiene mucho que ver con el poder del hombre sobre la mujer, ¿no? Y eso tiene que ver con su salud ¿no? Y eso tiene que ver con los derechos de la mujer a poder decidir ciertas cosas ¿no?

Y el tema general, pues, tiene toda la especializada, investigación biomédica y una cosa que nos interesa mucho, que le damos mucho valor, que es el apoyo a las políticas públicas, precisamente. Eso sería un poco la definición de los tres sectores.

Con respecto a la cantidad y calidad, completamente de acuerdo. Yo creo que no podemos decir otra cosa que sí. Y de hecho si se fijan, nosotros lo que les estamos pidiendo es sobretodo calidad. O sea que si hacen recortes, por favor que los hagan de alguna manera coherente y ordenada y que intenten disminuir ese impacto, ¿no? O sea, entendemos..., a nosotros nos gustaría, y evidentemente también nuestra función es solicitarles más recursos. Y esto lo tienen que entender porque..., bueno, porque además nosotros es que les ponemos cara a esos recursos ¿no? Pero aparte de eso –aparte de eso–, les pedimos que lo que se haga se haga con calidad. O sea, tenemos que empezar a trabajar desde el principio haciendo un castillo de bases sólidas, ¿no?

Tenemos cosas que podemos hacer pero tenemos que mejorar mucho –mucho. Se puede mejorar en la planificación, en la estrategia, en la eficacia, en la eficiencia, en muchas cosas se puede mejorar, ¿no? Y en ese sentido siempre tendrán el apoyo de organizaciones como Médicos del Mundo, Medicus Mundi, o Prosalus para poder impulsar entre todos una mejora que de verdad, porque..., si se dan cuenta es que nosotros no estamos hablando del..., es que nosotros es que casi somos una especie de..., hilo conductor, ¿eh?, entre unas necesidades y ustedes ¿no? Entonces, a nosotros lo que nos interesa es que eso vaya bien, aunque a nosotros no nos vaya tan bien, eso nos da igual ¿no?

Entonces, seguro que tendrán ustedes nuestro apoyo para mejorar todo el tema de calidad de la cooperación.

Muchas gracias.

(El president dóna la paraula a Noemí Elvira Marín.)

Noemí Elvira Marín

Bé. Jo només, per acabar, perquè jo penso que s'ha..., vull dir, has respost perfectament ja tot el que s'ha anat dient aquí. Senzillament, per la pregunta de les fonts de finançament, en tant que som entitats diferents però funcionem més o menys el mateix, amb els mateixos objectius també respecte al treball en l'àmbit de la salut, però sí, Metges del Món, bé, i Médicos del Mundo, es financen amb finançament públic i privat, cada cop menys públic, però tenim finançaments de tot tipus. I ja està.

Respecte al model sanitari, no diré res més, perquè penso que aquí el més important era senzillament que el model sanitari fos un apunt, que ens fes una mi-

ca reflexionar, però que la qüestió més important era la cooperació, el desenvolupament en l'àmbit sanitari.

I prenc nota que existeix aquesta comissió, que potser és interessant anar-hi..., anar-hi allà.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, doncs, moltes gràcies, Carlos i Noemí, per haver comparegut davant la nostra comissió, per les vostres informacions i explicacions.

També, gràcies a la resta de membres de les vostres entitats que sou presents a la comissió per haver vingut, i esperem que els propers informes dibuixin un panorama una mica més optimista que el que, malauradament, dibuixa l'informe que ens heu vingut a presentar.

Moltes gràcies.

Dues qüestions d'agenda, per acabar. El dilluns..., heu rebut una invitació per rebre..., fem una recepció a responsables autonòmics de cooperació, precisament, a les quatre de la tarda; si us ho podeu combinar... –imagino que no tothom podrà, però–, si us ho podeu combinar, sereu molt benvinguts.

I la segona és que la propera sessió de la comissió, si no passa res, serà el dia 22 de març, i tindrem la compareixença del conseller de la Presidència, el senyor Francesc Homs.

Moltes gràcies, i a reveure.

La sessió s'aixeca a un quart de dues de la tarda i vint minuts.

